

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

REMÉNY

Érd, 2016

ÉRDI IRKA ZSEBKÖNYVEK

Sorozatszerkesztő:
Habos László

Borítókép:
Wegenast Róbert festménye

Kiadja a POLY-ART ALAPÍTVÁNY

Előszó

a REMÉNY című országos pályázat kötetéhez

„Tanulj a tegnaptól, élj a mánap, és reménykedj a holnapban” – írja Einstein. Csokonai pedig: „...isten-ségnek látszó, csalfa, vak remény...”

„Fortélyos félelem igazgat minket s nem csalóka remény” – figyelmeztet József Attila.

Minden, ami az emberi étellel kapcsolatos, összefügg a reménnyel. Mindenkinek vannak törekvései, és hisz benne, reméli, hogy megvalósulnak tervei, egész élete azért a kitűzött célért remeg.

Nem elvont, sokszor tárgyiasul az, amiben reménykedik: szerelme beteljesülésében, hogy munkáját elismerik, sikeres lesz, hogy családjának élete zökkenőmentes, boldog lesz, stb.

Egyfajta hitet, bizakodást jelent.

Ahányan vagyunk, annyiféleképpen értelmezzük, sőt életünk különböző szakaszában sem egyforma, hogy éppen mit szeretnénk elérni, mi után sóvárgunk.

Az angol nyelvben még női névként (Hope) is funkcionál.

E kötetben szereplő szerzők némelyike ki se ejti a remény szót, de sugallja, az egész művet áthatja a jövőbeli várakozás izgalma, vagy képletesen beszél róla.

Hogyan is?

*Amikor háborúba indulnak, remélik, hogy megnyerik.
Amikor háborúznak, remélik, hogy élve hazajutnak.
Amikor élve hazajutnak, remélik, hogy el tudják felejt-
teni, ami történt. Amikor szeretnek, remélik, hogy
viszontszeretik őket. Amikor viszontszeretik őket, remé-
lik, hogy örökké tart. Amikor nem tart örökké, remélik,
hogy nem volt felesleges.*

(Börcsök Zsófia)

*Te vagy minden gondolatnak örökhajtó malma,
Mosolyogsz, ha látod az embert fejet vakarva.
Amíg létezel, addig létezni tud minden,
Mert Te a remény vagy, a remény itt benn.*

(Czető László)

*Milyen megkapó ez a költőiség: Fürdőt vett a déli nap-
tól reményszínű fény-kalász...*

(Dylan D. Tides)

Ludwig Géza szerint százarú a remény – helyzettől
függően:

*Elkopott / sikoltó / elnyögött / suttogó / remegő / resz-
kető / százarú szó elkopott – és csillogó.*

*Mellém szegődött, mint mihaszna eb,
emberré formált, férfiként gyötört,
majd a rút élet útvesztőiben
megkövezett, és végül összetört...*

(Májér József)

*Apró, világító pont a csüggedtség egén,
Az emberek a macskák, ő a fürge egér.
Szükségünk van rá, de elkapni oly nehéz,
Felénk nyújtja, azután elrántja kezét.
A pince ablakából ránk mosolyog,
Ő szabad, de mi mik vagyunk? Láncra fűzött rabok...
Nem hagyott cserben, a végén megváltott.
Tenyerén hordozza az egész világot.*

(Szigetvári Zsófia Petra)

DE!

Akkor is reménykedjünk, ha már esélyünk sincs semmire?

Ilyen ostoba lenne az ember?

Vagy klisék, sztereotípiák éltetik?

Nem jobb realistának lenni?

„Mindig van remény...” – énekli Máté Péter. És csakugyan, gyakran előfordul, hogy felüti a fejét a Remény, aztán jön a Valóság, és rátapos.

Nem attól sikerül valami, mert optimisták vagyunk, vagy mert reménykedünk. Hiszem, hogy a sikert sokkal több előzi meg, mint a passzív remény-kedés: a kemény munka, a kitartás, a szorgalom... Mi több: ezek nélkül nincs is siker, akkor pedig reménykedni sincs miért.

Az is jellemző, hogy csak a bajban fog el bennünket. Amikor boldogok vagyunk, eszünkbe se jut reménykedni – akkor nincs miért.

Különben se a remény hal meg utoljára, hanem a sejtszintű enzimműködés...

Ezt a kettősséget talán Barna Julika fejezi ki legtalálóbban:

...életemnek értelme van nem telik hasztalan

a remény az erő: nélküle semmi nincs

de ha veled elbukom felállok megint....

... az esztelen remény:

tettek nélkül csak buborékon sétálgató fény

Katartikus és humoros, tragikus és erőt adó művekkel találkozhat a kedves Olvasó ebben a kötetben.

Bízom benne, hogy olyan is akad, amely mélyen megérinti.

Daróci Lajosné
klubvezető

A pályázat díjátadó ünnepségén az Érdi IRKA irodalmi és kulturális folyóiratban bemutatkozó képzőművészek saját alkotásaikkal jutalmazták a legjobb írásműveket beküldő alkotókat.

Lásd: illusztráció a díjazott pályaművek végén.

A díjazott pályaművek

Fődíj:

Kovács F. István (Ercsi – IRKA)

Próza

I. hely.: Börcsök Zsófia (Röszke)

II. hely.: Novákovicsné Tóth Ica (Érd – IRKA)

III. hely.: Vass Antónia (Székesfehérvár)

Vers

I. hely.: Habos László (Érd – IRKA)

II. hely.: Szabó Aida (Érd – IRKA)

Ludwig Géza (Érd – IRKA)

III. hely.: Zentai Eta (Budapest)

Nívódíj:

Szigetvári Zsófia Petra (Bp. – IRKA)

Különdíj:

Őri Eszter (Bp.– IRKA)

Barna Júlia (Hajdúdorog)

Pálfi Nándor (Gödöllő)

Sebestyén-Jáger Orsolya (Budakalász)

Kovács F. István

Fercsike

Hajgató Vendel négy év után látta viszont faluját. Alkonyodott már, a templomtorony, a házak és a kertek hirtelen tárultak elé, amikor az öreg hársak között a dombtetőre ért, és a keskeny országút közepén megállva megrendülten nézett le a völgybe. A bevonulás előtt is szikár férfi volt, de a fertőtlenítőszagú, elrongyolódott katonaruha mostanra úgy lógott vállán, mint egy ruhafogason. Nem törődött vele! Mélyen ülő barna szeme megkereste házukat, s azt a másikat, amelyikben a lány lakott, aki édesanyján kívül várta őt. Tudta, hogy várja, hisz megígérte, ahogy Vendel legutóbbi levelére válaszolva írta is: *Az adott szónál csak a kapott ígéret drágább.* Így aztán csendes örömmel előbb hazafelé indult. Édesanyja kemény természetű, kormányzáshoz szokott asszony volt. Tudta, hogy fia megszabadult a fogságtól, úton van hazafelé, s napról napra, óráról órára várta. Mégis, amikor Vendel rátalált az istállóban, át kellett nyalábolnia, mert az örömtől megszedült. Később könnyeit törülgetve hámozta le fiáról a „komiszt”, majd lemosdatta, mint valaha kisgyermek korában, és kérdezett, kérdezett, kérdezett, miközben ételt, italt készített elébe.

Aztán elmondta, hogy a leendő új ház építésére keservesen összegyűjtögetett vagyonukat elvitte az infláció, mert a fiú tanácsa ellenére párnába varrta a bankókat

ahelyett, hogy a régóta tervezgetett otthonhoz gerendát, cserepet, miegymást vett volna. Nem maradt más, csak az árendába kiadott öt hold föld, a pár ló, egy tehén, a szekér meg az eke és a borona. No meg a kis zsúpfedeles ház és korán elhalt apjának ácsszerszámai. A fiú nem érzett haragot, megvonta vállát, s arra gondolt: – Hát akkor folytatjuk, ahol abbahagytuk. Itthon vagyok! Amin keresztülmentem, annál nem lehet nehezebb! – Nem hitte, hogy talán mégis lehet...

Eleinte anyjával ketten küzdöttek a termésért, a kenyérrért, az életért, és a gyarapodásról szó sem lehetett, mert ami kicsi maradt volna, elvitte a beszolgáltatás. Egy év múltán azonban Máté Annuskával úgy döntöttek, mégis oltár elé állnak. Amikor – még Vendel bevonulása előtt – megfogták egymás kezét, a szülők nem ellenkeztek. Ám a fiatalok várni akartak legalább addig, amíg új fészüket meg nem rakják. Végül aztán Anna édesapja leült Vendellel, és kisütötték, hogy együtt többre mehetnek. Újabb esztendő telt el, amikor faluszéli parcellájukból kihalásították a háznak valót, és ahogy az szokás volt a faluban, közös erővel felverték a falakat, tetőt kanyarítottak fölé, és a következő karácsonyt már ott ünnepelték.

Május elején pedig Vendel odaállt felesége elé, és azt mondta:

– Mostantól itthon maradsz! – Halkan, gyengéden szólt, és megsimogatta Anna éppen csak gömbölyödő hasát.

– De hát ketten... mire mentek? Május van, rengeteg a

kapálnivaló, hamarost a szénát is forgatni, gyűjteni kell, azután meg itt az aratás – nézett fel rá az asszonyka –, meg akarsz szakadni? – A férfi csak mosolygott, és vele mosolygott az anyja is.

– Hogy ti ketten mire mentek, azzal a kis poronttyal, az a legfontosabb – szólt közbe anyósa, s erre Anna elpirult.

– Hát jó. Nem bánom – hajtotta le fejét –, de a ház körül...

– Az a te birodalmad meg anyámé, abba nincs beleszólásom – vont a vállát a férfi.

– Itt is csak módjával, lányom! Nem vagy éppen afféle vaskos fehérnép.

– Hála Istennek – ölelte át bajusza alatt somolyogva férje a sudár asszonykát.

A határban hamarosan hullámot vetett a kalászba sarjadt gabona, a kukorica már derékig ért, a lovak hersegve ropogtatták az eléjük vetett friss takarmányt, Vendel pedig fütyörészve fente kaszáját, mielőtt újra a dúsán zöldellő lucernába merítette. Nehéz idők jártak akkoriban, ő mégis boldog volt! Esténként elégedetten kanalazta az elé tett ételt, szeme nem tudott betelni felesége kedves arcának, lágyan gömbölyödő alakjának látásával, és ha a paraszti szemérem nem is engedte, hogy anyja előtt összebújjanak, az ágyban gyengéden ölelték egymást, s Anna úgy ringatta álomba fáradt emberét, mintha máris gyermeke volna.

Július közepére a legtöbb szérűskertben súlyosan magasodtak a csúcsos asztagok, és a falu túlsó vége felől felhangzott a cséplőt hajtó traktor puffogása. Abban az évben kegyes volt az időjárás, és a zsákokba bőven ömlött a kenyérnekvaló. A cséplőgépnél gyanakvó tekintetű nyakkendős ember ült, kinek felügyelete mellett a termés kétharmadát kérés nélkül elvitte a hatalom, de a padlások forró csendjébe így is friss gabonaillat kötözött. A faluvégi új hajlék tartógerendái első ízben hordozhatták drága terhüket, mint ahogy Hajgató Vendelné is.

Ám egy fullasztó estén a sors elővette a kegyetlenebbik tekintetét, és az asszonyka keserves harcba kezdett el-lene. Anna parasztlányként nevelkedett, nem hiányzott belőle sem a testi, sem a lelki erő, de ebben a küzdelemben nem győzhetett. Amikor az öreg doktor meg a bábaasszony lehajtott fejjel kilépett az elcsendesedett ágyas szobából, Vendel felugorva az orvosra nézett.

– Nem tudok mit mondani, fiatalember. Semmi különös oka nincs, de a kisfia halva született. Még hat hónapos sem volt, túl korán jött... Maga erős és fiatal, akárcsak a felesége – állt egyik lábáról a másikra –, meglehet, egy-két év múlva együtt hallgathatjuk majd a gyerek-sírást...

– Úgy is van, fiam – tette hozzá a bába, aki jó fejjel alacsonyabb volt a fiatalembernél, s ahogy előtte állt, szúrós tekintettel nézett fel a szemébe. – Nem úgy ismerlek, mint aki elhagyja magát.

– De, Mariska néném... Anna?

– A párod elfáradt. Ne féltsd őt, anyád tudja a dolgát, majd ketten megsegítitek. Nálatok sem te vagy az első gyerek, ugye, tudod? Megeşik az ilyesmi.

Ám Vendel füle a szavakat nem fogadta be lelke meg a történeteket. Ahogy azok ketten elmentek, a kamrába lépve lehúzta a pokrócot a régi bölcsőről, melyet apja még neki faragott, és egyetlen széles mozdulattal az istálló előtti téglával kirakott udvarra csapta. Dühében nem vette észre, hogy anyja az ajtóból nézi, csak akkor fordult felé, amikor az halkán megszólalt:

– Mit csinálsz, fiam? Az a bölcső nemcsak apád keze munkáját őrizte, a múltadat ringatta, hanem a jövőtöket hordozta volna! Szedd ráncba magad, s eridj be a feleségedhez!

– Fölszedem... föltakarítom ezt előbb – térdelt le röstelkedve a férfi, és remegő kézzel nyúlt az apró alkalmatosság szerterepült darabjai után.

Odabent aztán lassan magára talált, amikor a félhomályban megsimogatta Anna elgyötört arcát, megcsókolta veritékes homlokát, lehuny szemét, és vigyázva leült mellé. Az asszony görcsösen megmarkolta férje kezét, és eleredtek a könnyei.

– Haragszol... ugye, haragszol?

– Miket beszélsz?! – döbönt meg Vendel. – Hogy gondolhatsz ilyet? – hajolt közelebb.

– Nem tudtam kihordani a fiadat... nem vagyok én aszszonynak való. Mindenem fáj... a testem, a lelkem... nem tehetek róla – nézett a férje szemébe a könnyein

keresztül.

Ő nem válaszolt. Ölébe vonta Anna fejét, ujjaival fésülgette csapzott haját, hosszasan becézte arcát, míg a kimerült teremtest elnyomta az álom. Vendel csak ekkor vette észre az ablak előtti fiókos szekrényen fekvő kis csomagot, melyet bizonyára anyja burkolt be hófehér gyolcsba, s mellette kétoldalt egy-egy pohárban vékonyka gyertya világolt mozdulatlan lánggal. Egyszerre szakadtak rá a szégyenkezés hullámai. Édesanyjára gondolt, aki sose panaszkodott, tette a dolgát. Annára gondolt, kinek ugyancsak az jutott először eszébe, hogy neki megfeleljen. És a bölcsőre gondolt, amelyet első mérgében összetört. Tudta magáról, hogy indulatos ember, de azt is tudta, hogy a két asszonynál jobban nem szeret senkit. Sóhajtva lehorgasztotta fejét, és szótlanul imádkozni kezdett.

Pár nappal később kettesben álltak az apró sírhalom előtt, melynek fejfáját Vendel faragta. „Fercsikénk” – szögletes betűkkel csak ennyi volt a szívet formáló diófa lapjába vésvé, mert a kisfiú nagyapja után a Ferenc nevet kapta. Vendel mozdulatlan arccal nézett maga elé, és Anna sem sírt már. Halkan imádkozva búcsúzott első gyermekétől, kinek nem tudott életet adni. Keserű volt, és nem gondolt semmire, csak kapaszkodott férje kérgesre dolgozott kezébe, mert az biztonságot adott. mezők felé kerülve ballagtak hazafelé kézen fogva, szótlanul. Ám a faluvégi fasorba érve Vendel megállt, és maga felé fordította asszonyát. Anna halvány arcát, kísértan is tiszta kék szemét, szőke haját keretbe foglalta

fekete kendő, és a férfi – a közös fájdalomról meg-
feledkezve – ismét rácsodálkozott szépségére.

– Mit akarsz? – suttogta zavartan az asszony, amikor a
férfi két tenyere közé fogta arcát.

– Semmit. Semmit sem akarok, csak téged... a moso-
lyodat. A régi Annát.

– Most temettük el a fiunkat.

– A testét. A testét eltemettük a nagypja mellé. Jó helye
lesz ott, ne félj. De az emléke itt belül – érintette meg a
mellkasát –, szóval... az is jó helyen van... ugye?

– Igen – suttogta Anna, és homlokát Vendel vállának
támasztva sírni kezdett megint.

– Most már mindig sírdogálni fogsz? – ölelte magához.

– Azelőtt mennyit neveltél!

– Nem... nem – szipogott az asszony –, de most jólesik
kicsit gyengének lennem. Legyél még türelemmel...
majd összeszedem magam.

Nem tartott sokáig. A fiatalasszonyt gyermekkorától
fogva edzették a paraszti lét küzdelmes évei, és mindig
fogékony volt a legapróbb örömökre is. Meg aztán
érezte, szeretik őt nagyon! Csak azt kérte, ne babusgas-
sák – hagyják őt dolgozni! Hát hagyták. És valóban, las-
sanként visszatértek a mosolyok, majd október végén
egy esős napon, amint Vendel a padláson harmadszor
esett hasra abbéli igyekezetében, hogy megfogja neki az
egyik elvadult kismacskát, Anna hangosan és hosszan
elnevette magát. Akkor a férfi hirtelen felegyenesedve
átfogta derekát, és lerántotta a felpúpozott búza enge-

delmesen és puhán szétterülő halmára. Testüket egyszerre sodorta el a vágy, ám mindketten vigyázva ke-resték a másik örömének forrását, és amikor Anna csípője remegve megfeszült, végre együtt repültek újra azokon a felhőkön, melyeket jól ismertek már, mint tiszta szerelmük ajándékát.

A karácsonyestét együtt töltötte a két család. Vendel hosszasan beszélgetett apósával az eltelt és az eljövendő év dolgairól – szántásról, vetésről, aratásról –, ám nem kerülte el figyelmét, hogy a három asszony a ruhás-szekrény előtt sutyorog, és az sem, hogy Anna szeme úgy csillog, mintha valami titkot rejtegetne. Kérdezni nem kérdezett semmit, hisz Hajgató Vendel nemcsak szorgalmas, ügyes kezű, na meg hirtelen ember volt, hanem okos is. A faggatódzás amúgy sem volt szokása, pedig azt is észrevette, hogy anyja és felesége időnként jelentőségteljes pillantásokat váltanak egymással. Nem találgatott hát, hanem kivonult a szerszámoskamrába, és jól bedurrantott a kis vaskályhába, aztán bezárkózott, és amikor a kopácsolást abbahagyva előjött, akkor is be-zárta maga mögött az ajtót: ha titok, hát legyen titok – gondolta.

December utolsó reggelére kiadós hó esett. Vendel még sötéttel ellátta az állatokat, elhavalt az udvaron meg a ház előtt, azután letopogta a havat, és belépve letette a takarosán megfaragott új bölcst a konyha közepére. Anyja mosolyogva, Anna csodálkozva nézte.

- Hát te? Ez meg micsoda? Kitaláltad?
- Nem volt nehéz... Meg aztán... khmmm – krárogott zavartan a férfi – valami közöm nekem is lesz hozzá... mármint ahhoz, aki majd benne lakik. Ugye, angyalom? Anna azonban nem tudott válaszolni. Átölelte férjét, nevetett és sírt egyszerre, aztán lecsillapodva, szemét megtörölve suttozta:
- Franciska... Érzem, hogy kislány lesz, és szeretném, ha a keresztségben ezt a nevet kapná.

Benkóczy Péter: Erdélyi hangulat

Börcsök Zsófia

Remény

– Ez akkor is nonszensz. A feletteseim hallani fognak róla!

Az angyal fensőbbbségesnek akart tűnni, ezért kihúzta magát, de csak azt érte el, hogy a piros szalaggal összekötött szárnyai súlya miatt kis híján hátraesett. Pengevékony, száraz ajkai voltak, kiálló arccsontja megfeszítette az arcbőrét, a szeme színe pedig leginkább a karamellás tejéhez hasonlított. A „nonszensz” szót erősen megnyomta.

– Csak tessék!

A takarítónő széles mozdulattal mutatott körbe a Mennyből kivezető folyosón, ami büzlött a fertőtlenítőtől és – valami oknál fogva – a ricinusolajtól.

– Ha munka van, munka van – mondta. – Ha nem teszük, tessék csak reklamálni odafent.

– Maga nem érti, de muszáj lemennem. – Az angyal idegesen megdörzsölte az ornyergét, és arra gondolt, hogy bár lenne neve a takarítónőnek, mert akkor legalább rendszeren kiabálhatna vele. Így nem volt az igazi.

– A Remény angyala vagyok, és leküldtek. Ma. Most. Ebben a percben. És ha csak azért nem jutok le, mert maga épp felmossa ezt a folyosót, akkor előbb önt rúgják ki, utána pedig engem.

A takarítónő újabb vizes csíkot húzott a mozaikpadlón, és nevetgélt egy sort:

– Mindketten repülünk, mi? Csak én szárnyak nélkül. Nem úgy megy az.

Felnézett. Zsíros, barna haja a fejbőréhez tapadt, az állkapcsa pedig egy ragadozóéra emlékeztette azon keveseket, akik összefutottak vele. Egyedül a szeme bontotta meg az összképet, tiszta, nyílt tekintete volt hosszú, barna szempillákkal.

– Hadd menjek át. Repülni csak a kapunál tudok, de óvatosan átsétálhatok a padlón.

– Nem lehet. – Újabb adag tisztítószeres víz loccsant a padlóra. A két lény egyre távolabb került egymástól, közöttük a vizes padló, körülöttük a ricinusolaj szagú folyosó, mögöttük a Menny.

– Majd ha megszárad, mehet. Addig ne is álmodjon róla. Tönkretenné mások munkáját, mi? Pf, szép kis angyal. Csak akkor tud viselkedni, ha a hárfához ragasztják a mancsait

– Csak érzelmeken játszok, hangszeren nem. Kérem. – Az angyal az órájára nézett. – Muszáj reményt vinnem a lenticnek. Egy ideje nem voltam már náluk, és biztos elfogyott az előző adag.

A takarítónő háta itt ütközött bele a Menny kapujába. Előtte a padlón vékony vízréteg nyúlt el, egészen az angyal lábáig. A nő letette a felmosót.

– Ha megszárad, mehet. Addig szépen itt marad. A lentic jó pár dolgot kibírtak szárnyasok nélkül, biztos ráérnek. Mit is mondott, mit visz nekik?

Az angyal abban a pillanatban feladta, amikor a képzeletbeli kérdőjel megjelent a mondat végén. Látta, hogy

mi történt a legutóbbi lélekkel, aki rátévedt a vizes padlóra; a takarítónő állkapcsa meglepő gyorsasággal zárult össze a torka körül. (Pár évezreddel korábban bérelték fel, amikor valaki megirigyelte a Pokol Cerberusát, és indítványozta, hogy szerezzenek egy őrt a Menny kapujához.)

– Reményt, vagonszámra.

– Hm...– A nő benyúlt a szájába, és koszos körmével elkezdte piszkálni a fogait. – Hírből ismerem. Azt hallottam, olyan, mint a drog: sose lehet leállni vele, és hallucinációkat meg tévképzeteket okoz. Fura, hogy mégis saját angyala van.

Az angyal megvonta a vállait, nem volt kedve vitatkozni. Nagy nehezen maga alá hajtogatta a szárnyait, beletúrt a fehér tollakba, élvezte a melegüket, aztán leült.

– Meddig tart, amíg felszárad?

– A Jóisten se tudja. Szárad az, tessék békén hagyni. De ha már itt van, magyarázza már el, minek a lenticnek a remény.

– Mindenhez. A remény olyan nekik, mint a levegő...mint a mérgezett levegő. – Az angyal felemelte a kezét, hogy mutogasson; a bőre zsírpapírként lógott a csontjain. – Amikor háborúba indulnak, remélik, hogy megnyerik. Amikor háborúznak, remélik, hogy élve hazajutnak. Amikor élve hazajutnak, remélik, hogy el tudják felejtetni, ami történt. Amikor szeretnek, remélik, hogy viszontszeretik őket. Amikor viszontszeretik őket, remélik, hogy örökké tart. Amikor nem tart örökké,

remélik, hogy nem volt felesleges.

A takarítónő állkapcsa idegesen megrándult.

– Nem látom a remény okát. Minek? Megöli őket, de egy rakás más dolog is.

– Az embereknek kell. Ahogy fiatal szeretőket tartanak maguk körül, úgy tartják a reményt is. Jobban érzik magukat tőle, azt hiszik, hogy sok idejük van. Nem egy padlószáradásnyi... Mint az a férfi pár évvel ezelőttről; elkártyázta az egész vagyonát, mert remélte, hogy nyer. Sötétfekete volt a méretre szabott öltönye, amivel takarított. Vagy az a frissen elvált nő, aki a híd pereméről lépett vissza. Részben, mert reménykedett, hogy egy tündérmesei fordulattal minden jóra fordul, részben mert sajnálta bevizezni az új csizmáját. Vagy a virágárus, aki mindig arra várt, hogy egy férfi virágot hozzon neki, és remélte, hogy legalább olyan jól néz ki majd a csokor, mint amelyet ő csinál.

– Ezek apró dolgok... külön angyal, hogy pár kimerevített álmod érezhessenek az emberek... csak hülyeségnek tűnik.

Az angyal megvonta a vállát. A szárnyai lassan kezdtek elgémberedni, az órája pedig megállt valahol az örökkévalóság és a soha meg nem történt idő között.

– Az embereknek ez kell. A remény egy történet, amit a fejükben írnak. Soha nem kérdeztem, hogy miért kell nekik, de hát istenem... nekem is kell valamit dolgozni, nem?

– Gondolom, de... ha már itt van.

A takarítónő elgondolkozva piszkálgatta a fogait.

Arra gondolt, hogy milyen lenne, ha ő is tudna reménykedni. Akkor a létezése nem csak egy folyosóra korlátozódna... takaríthatná az egész univerzumot. A háta közepére se kívánta a feladatot. Csak azt akarta, hogy a padló végre felszáradjon, megszabaduljon az angyaltól, aztán visszaballagjon a folyosó másik végére, és újrakezdje a felmosást. Aztán újra. És újra. És újra. És újra.

Fekete Ignácné: Mezei csokor

Novákovicsné Tóth Ica

Béla álma

Béla a felvidék erdőkkel körülölelt falujában, kis vályogházában éledgett családjával. Öröksége egy darabka föld, amin gazdálkodott s a mérhetetlen szegénység. Mégsem vágyódott el innen. Elégedett volt életével. Szerette az erdőt, az évszázados öreg fákat. Szívesen üldögélt kedvenc tölgyfája alatt, merengett az élet dolgain, s mindig eszébe jutottak apja utolsó szavai:

– Fiam, jól véd eszedbe, amit mondok! Ránk sohasem mosolygott a szerencse. Nekünk mindenért keményen meg kellett küzdenünk. A szegény embernek nincs más kincse, csak a hite és reménye. Vigyázz rájuk, mint szemed fényére! Higgy és remélj!

Itt a susogó lombok alatt álmodozott. Nem gazdagságról, csak egy lóról. Egy lovat szeretett volna, akit a sajátjának mondhat.

Ahogy teltek az évek, be kellett látnia, sohasem lesz övé az áhított ló. Minden tavasszal bizakodva nézte a jónak ígérkező termést, de azt hol a jég, az eső vagy az aszály pusztította el. Annak is örülhetett, ha annyi maradt, hogy családjával nem kellett kölcsönkenyéren élnie.

Lassan megöregedett. Felesége már rég kint pihent a tetetőben, gyerekei pedig egy jobb élet reményében beköltöztek a városba. Nem maradt mása, csak az álma. Kuporgatott, de a filléreknek nem akaródzott sokasodni.

Eljárt a vásárodba, nézegette az eladó lovakat, de még egy gebét sem tudott venni. Egy alkalommal szomorúan leült a piactéri árokspartra, figyelte a vásári forgatagot. Ekkor vette észre Gyulát, a legelgető szamarat. Az állat, mintha megérezte volna Béla bánatát, közelebb ment hozzá, orrával böködni kezdte a vállát, iázott egy párat, mintha biztatta volna:

– Ne bánkódj, ne lógasd az orrodát!

Béla megsimogatta a szamár okos fejét. Beszélt hozzá, az meg kitartóan hallgatta. Nemsokára megérkezett a szamár gazdája.

– Nem akarja eladni nekem ezt a jószágot? – kérdezte.

– Ezt a csökönyös semmirekellőt? Nem kell ez senki-nek! Csak baj van vele! – felelte a gazda.

– Én megvenném. Fizetnék is érte.

Megegyeztek. Végre rátalált a szerencse. Boldogan indult haza, a szamár pedig csendesen követte.

– Igaz, nem vagy ló – magyarázta –, de a társam leszel. Jól bánok majd veled. Mindent együtt csinálunk.

Ahogy végigvezette szamarát a falu főutcáján, szomszédjának kislánya, Sanyika, megbabonázva nézte az állatot. Ettől a pillanattól kezdve árnyékként követte Bélát, s igyekezett a jószággal barátságot kötni. Eleinte idegesítette a mindenhová utána lopakodó gyermek s annak fürkésző, kíváncsi tekintete, idővel azonban hozzászokott Sanyikához, s hiányérzete támadt, ha épp nem volt a közelben.

Egy nap az erdőbe indultak Gyulával. Lassan, néze-lődve ballagtak az erdei úton, a gyerek pedig a bokrok,

fatörzsek mögé bujkálva követte őket.

– Hallod-e, te? – szólt hátra. – Ha velem akarsz jönni, gyere, pattanj fel a bakra, mert messzi megyünk, el fogsz fáradni!

Nem kellett kétszer mondania. A gyerek fürgén fel-szökött mellé, s boldog mosollyal nézett az öreg szemébe. Ez a perc meghatározó volt életükben, elválaszthatatlanok lettek. Sokat beszélgettek. Béla szívesen mesélt az erdőről, megmutatta kedvenc helyeit, elvitte öreg tölgyéhez is. Beszélt arról, hogy itt szokott álmodni, ábrándozni. Elmondta, hány éven keresztül reménykedett, hitt abban, hogy lesz egy lova.

– Igaz, ló nem lett, de rátaláltam Gyulára.

A gyerek a szamárnak is jó barátja lett, megszerették egymást. Hol a tisztáson kergetőztek, hol a patak hűs vizében rohangáltak, vagy a bokrok közt bújócskáztak, s ha elfáradtak, az illatos fűbe heveredtek.

Teltek-múltak a napok, hetek. A három barát ismét az erdőben kóricált. A gyerek hallgatott, látszott, hogy valamin töri a fejét, majd nagy sokára megszólalt:

– Nem akarsz még meghalni? – kérdezte.

– Meghalni? – húzta fel szemöldökét Béla. – Akar a fene! De miért kérded?

– Hát... – kezdte vontatottan Sanyika –, mert akkor én örökölhetném a szamaradat.

Béla úgy nevetett, hogy a könnye is kicsordult, majd komoly arccal a gyerek felé fordulva mondta:

– Hát lehet róla szó, majd csinálunk írást.

Beköszöntött a tél. Hideg idő járta, az erdőben viharos

szél süvített, ólmos eső áztatta a fákat, majd jéggé fagyva, csillogó kristályként, szikrázva telepedett meg az ágakon.

Béla tudta, hogy életveszélyes ilyenkor az erdőbe menni, de elfogyott a tűzifa, rákényszerült. Sanyika ott téblábolt körülötte, nem tudta lebeszélni, hogy vele menjen. Így aztán vastag pokrócba tekerte a gyereket, és elindultak. Nem mentek be mélyen az erdőbe, a szélben szedték a tűzrevalót. Az öreg nyugtalanul nézegette a hatalmas súly alatt meggörnyedő fákat, hallgatta a puskaropogásként kattogó, letöredező ágak hangját. Már éppen indultak haza. Béla és a gyerek óvatos lépésekkel a kis kordé előtt ballagott, amikor egy óriási reccsenést hallottak, s a következő pillanatban Gyula éktelen ordítását. Egy kettétört fa nehéz törzse feküdt a hátán. Mindketten a szamárhoz rohantak.

– Szaladj, hívj segítséget, és szólj be az orvosnak is – kérte szinte könyörögve Sanyikát.

Béla próbálta leemelni a fát, de meg sem bírta mozdítani. Leült a földre, ölébe vette Gyula fejét, simogatta, és csendes szóval nyugtatgatta.

Hamarosan megérkezett az orvos, megállapította, eltört a szamár gerince, közölte, nem tud segíteni, el kell altatni az állatot.

Ordítani, ütni-vágni szeretett volna az öreg, de hagyta, tegye az orvos a dolgát.

Ketten ásták a sírt, ketten temették el Gyulát. Nehéz bánat rakott fészket a szívükben, s ahogy a sírhant mellett álltak, Sanyika könnytől maszatos arccal az öregre

nézett.

– Mondd, tavasszal elmész majd az öreg tölgyhöz, és újra álmodni fogsz?

– Álmodni? – legyintett Béla. – Én már öreg vagyok, az öregek már nem álmodnak. De te álmodhatsz. Előttem még ott az egész élet. Neked lesz elég időd reménykedni, hinni és bízni. Tudod mit? Rád hagyom az álmomat, te álmodd tovább!

Nem szóltak többet. Az erdőt nézték. Béla átkarolta a gyereket, s most életében először sírni kezdett.

Kovácsné Holló Piroska: Gemenc

Vass Antónia

Részletek egy képzelt naplóból

Budapest, 1942. március 10.

Gyönyörű virágokat szedtem: nárciszt és nefelejcset! Meg szerettem volna vele lepni Nanát, ha már olyan kedves velem, hogy mindennap átjár gyakorolni a szám-tant. De ma különösen mogorva hangulatban találtam, úgy fest, nem örül a tavasznak. Talán rossz híreket is kaphatott mamától, mert tisztán emlékszem, hogy dél-előtt egy nagy sárga borítékot hozott a postás, és akár-hogy kérleltem, sehogy nem tudtam meggyőzni, hogy megmutassa, mi van benne.

Mostanában nagyon titokzatos, ezért elhatároztam, hogy ezentúl én is az leszek. Így tehát most naplót vezetek, amiben mindent le fogok írni, a hajnali vörös égbolttól Gyulai Peti kék tornacipőjéig. Ha már Gyulai Peti, eszembe is jutott egy történet, éppen tegnap esett. Állok a kertkapunál, merthogy itt Budán igazán nagy kert tartozik a házhoz, látom, hogy egy magas férfi néz. Szinte még kisfiú, de abban biztos vagyok, hogy már elmúlt tizenhat, mert a velem egyidős fiúknak még szinte olyan babaarcuk van, mint nekem.

Ahogy ott állok, hát egyszer csak odaint. Meglepetésemben én is gyorsan visszaintettem, és be is rohantam a házba, hogy rendbe tegyem magam, mert nem illik ilyen komoly fiatalemberek előtt kócos hajjal mutatkozni. Egész nap vártam, hogy visszajön-e, kicsinosítva

álltam a kapu előtt, amíg Nana be nem parancsolt. Mama, aki valójában nem a vér szerinti szülőm, mert tízéves koromban örökbe fogadtak, későn érkezett. Kíváncsian kérdeztem, hogy látott-e egy férfit felfelé jönni a hegyre, de csak azt értem el vele, hogy magyarázkozás közepette fülig vörös lettem.

Budapest, 1942. március 17.

Egyetemista, és már a nevét is tudom: András. Hosszasan gondolkodtam rajta, miután ma reggel újból láttam, elegánsan öltözve, oldalra fésült hajjal. Úgy döntöttem, ő lesz a férjem. Fel is vettem Nanának, ő pedig csak sóhajtott, és olyanokat mondogatott, hogy „Nem olyan egyszerű az, Szentem”, meg „Beszéld meg édesanyáddal, hátha közbenjár az érdekedben”. De úgy sem járna, lelenc vagyok.

Ezen az Andráson aztán jól összeszólalkoztunk, mire közölte, hogy jövő héttől nem jön hozzánk. Elhültem és könyörögtem, hogy emiatt igazán ne hagyjon el, mert ha András meg én összeházasodunk, attól ő még lehet a házitanító. De Nana hajthatatlan volt, ezért hétfőtől a Wekerle Utcai Líceumba fogok járni. Nem tudom, hogy mit tudnak ott még tanítani nekem, mert én már régen tudok írni, olvasni és számolni. [...]

Budapest, 1942. május 7.

Nemsokára vége az iskolának. Örülök is meg nem is. Egyrésztől várom már, hogy mama és én Gödöllőre utazzunk, mint azt szokás, de el is szomorít, mert sok

barátom lett, mióta a Líceumba járok. Néha azért még hiányzik Nana, de már nem annyira, hogy könnyekkel sírjam tele a párnám, mint az első napokban.

Egyre többet látom Andrást is. Katinka, akivel együtt szoktunk sétálni az udvaron, ha jó idő van, azt mondja, hogy ismeri. Meg azt is mondja, hogy udvarol egy szőke lánynak, aki idén érettségizik. Ezen igazán felháborodtam, és elhatároztam, hogy még ma írok neki. De egyszerűbb a naplómba írni, mint a díszes papirosra. Aztán végül csak elkészültem, most itt van mellettem az asztalon, szépen felcímkézve. Csak annyit írtam rá a levél végére, hogy válaszát Stáninger Lizi névre küldje. Még meg kell beszélnem mamával, ha randévünk lesz, jöjjön velem, és kezeskedjen értem, hogy lelenc vagyok, de a jó fajtaból, és hogy igazán lehet velem bálban megjelenni.

Budapest, 1942. május 22.

Levelém érkezett! Olyan izgatott vagyok! Mama folyvást azt kérdezi, hogy honnan és kitől jött, de én nem merem kibontani, remeg a kezem, és félek, menten elájulok. Hogy eltereljem a figyelmem, a mai számtan-dolgozatról írok. [...]

Rendben, nem bírtam tovább, kibontottam! Istenem, szárnyalok a boldogságtól! András írt személyesen, azt mondja, szívesen megismerne, és ő is emlékszik rá, hogy látott kétszer is, elmenőben. Azt is írta, hogy igazán tetszetős volt a piros szalag a hajamban, azt feltétlenül fonjam bele az egyik fonatba. Szombatra tűzte ki

a randévút. Postafordultával megírom neki, hogy természetesen nekem is megfelel az időpont.

Elárultam édesanyának, aki örömmel fogadta András levelét, de azt mondta, hogy nem jön velem, magamért kell kezeskednem. Még nem tudom, hogyan magyarázom ki kétes származásom, de holnap iskola után vásárolni megyünk, hogy csinos legyek.

Budapest, 1942. május 27.

Tegnap délután randévum volt Andrással. Nagyon izgultam, mondtam is mamának, hogy menten elájulok, de amikor már rajtam volt az a csipkés galléros blúz, amit a spórolt pénzünkből vettünk, már csak arra tudtam gondolni, hogy biztos nagyon jó lesz.

Csendes volt a város, már amennyire egy főváros csendes lehet, de azért kértem, hogy ne menjünk messzire, mert mostanában sok a tolvaj, és nem akartam, hogy miattam kelljen Andrásnak verekednie, már rögtön előszőrre.

De azért lesétáltunk a Duna-partra, ahol rosszallóan néztek ránk a kikötői munkások, egyikőjük még felénk is kiáltotta, hogy menjünk haza, biztonságba. Én nem éreztem, hogy veszélyben lennénk, de bizonyosan így lehet, mert az emberek mostanában a szokásosnál is gyorsabban indulnak haza.

Egészen a kapunkig kísért, amikor besötétedett, én pedig, mint illő, neki adtam a piros szalagom. Kibomlott miatta a fonatom, de ő azt mondta, hogy nagyon jól áll nekem a kócos haj. Ezen jót nevtünk,

aztán adott puszit. Egészen belepirultam! Körül is néztem, hogy nem látott-e senki, aztán amikor megőződtem róla, hogy nem, én is adtam neki egyet. Mama egész este faggatott, úgyhogy amikor ezt írom, már majdnem éjfél üt az óra.

Budapest, 1942. június 27.

Ma egy hónapja találkoztam először Andrással. Azóta minden harmadnap meglátogat. Van, hogy lemegyünk a Duna-partra, fagyaltot veszünk, Vidámparkba járunk, és azt mondta, hogy jövő héten cirkuszba is elvisz. Még soha nem jártam cirkuszban, ezért mostanában, ha elmegyek a könyvtárba, rendre cirkuszos könyveket nézegetek, meg kérdezgetem a könyvtárosokat mindenféle állatról és artistákról. [...]

Budapest, 1942. június 30.

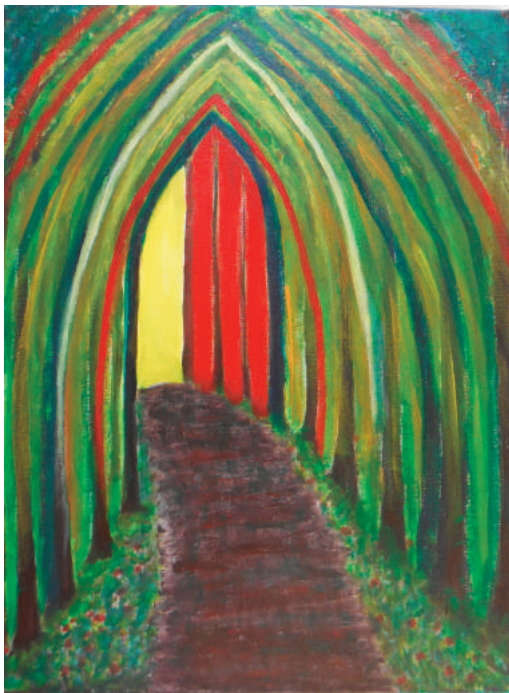
Nem értem Andrást. Egyszer eláraszt bókokkal, és akkor mama is majdhogynem belepirul, ha épp a közelben van, máskor pedig komoran néz maga elé. Ilyenkor mindig megkérdezem, hogy mi a baj, vagy hogy az egyetem miatt ilyen lehangolt-e. Rendszerint olyan választ ad, amit nem értek, politikáról beszél meg változásokról. Ekkor elsápadva kérdezem, hogy engem akar-e megváltoztatni, de ő csak végigsimít az arcomon. Ez megnyugtat.

Múltkor a barátaival láttam menni a körúton, odaléptem hozzá, hogy köszönjek, de ő feszengve elfordult. Ez nagyon rosszulesett, később szóvá is tettem, de csak azt

felelte, hogy nem biztonságos most egymás közelében lennünk, így jobb, ha titokban találkozgatunk tovább. Nem tiltakoztam, de azért nem szóltam mamának, nehogy nehezteljen rá emiatt.

Valószínűleg elkéstem, mert másnap felvarrt egy durván vágott sárga csillagot a kardigánomra, és azt mondta, eleget mentünk már a törvény ellen.

Holnaptól kijárási tilalom van.

Kávránné Szedmák Ilona: Természet temploma

Habos László

A remény színei...

vérpiros

könnyektől nedves párnán
bánat illata leng
a szerelmes álom
mely tiszta lélekben lángolt
könnyű hamuvá lett

vágynak szigetéről a fehér ló
hűtlen lovasával elvágatott
patája szikrát szórt
nyomában hervadó virágok
s égető pír ártatlan arcon

az aranykehely kiürült
csupán csendnek sóhaja
visszhangzik még benne
fekete fátylat terít végtelenre
sápadt holdat ringató éjszaka

s félszeg hajnalon
napnak fénye még hideg
éjjel elvérzett a remény
üveggömbbe zárva tündérmesét
egyedül a pacsirta dala őszinte

lángvörös

csak néztek a szemek
és tapogattak a kezek
pedig látni kellett volna
az örök életnek titkait
mert csattan a fejsze
égig ért fának gyökerén
mit tehet a porszemlét

egykor remény adott esélyt
Isten nézett ember szemén
majd fény hatolt az éjbe
a csillag megállt útján
marha jászolt lehelt
kétezer év oly távol
mégis reménynek látszol

hát nyissad fel szemed
s lássál tisztán lelkeddel
benned is van a fényből
ne pislákolj hanem lángolj
miként az a csipkebokor

mert veled lesz az Isten
ha elindulsz az útján hittel

víz-tiszta

a füstkarikákon áttört szuszogás
meggörbít ma acélrácsot
álmodik az éjjel
s az álmom
a tegnapi-nál is merészebb
ó az a szem
angyali fénnel ragyog
ó az a haj
selymes zuhatag
ó az a blúz
merészen kacér
ó attól a mosolytól
égető pír-t kell elviselni
szégyenlős a fogyó hold
takaró-dzik csillagfénnel
ma beszélő volt
s álmodik az éjjel
és cérnaszálon függő
kristály remény
időtlen idő-t tördel
s míg a felkelő nap
elkergetni igyekszik
varázslatos éjemet
vezényszóra ébredek
kilencszázhuszonnegyedik hajnalon
még mindig ártatlan rab vagyok

hófehér

szaporán lüktető szívvel
félem én az Istent
félszeg reményének
mustármagja lettem
porszem létemben él
ahogyan én őbenne
miként kifakult szikla
hófödte magas hegyben
miként félbemaradt ima
bűnbánó csendben
szaporán lüktető szívvel
félem én az Istent
s elrejtett félelmével
együtt növekszem

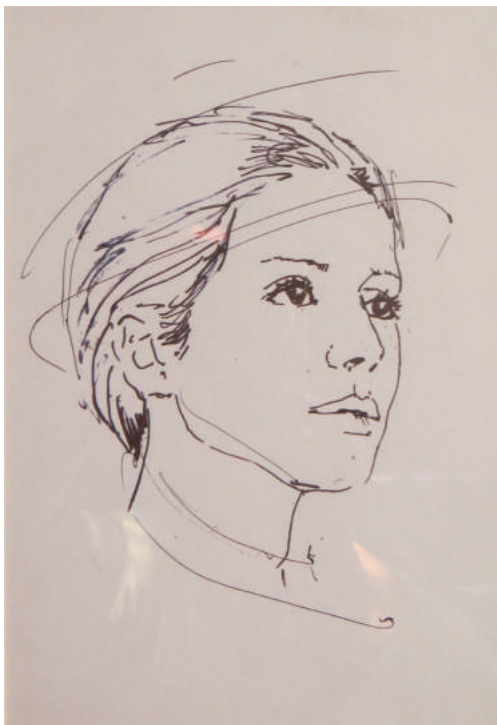
Domonkos Béla: Nagy László

Szabó Aida (Jampa drolma)

Lélek illata

*„Minél inkább lélek valaki, annál inkább virág.”
(Hamvas Béla: A virágszedés lélektana)*

Hol kint, hol bent,
hol itt, hol fent,
időn, téren túl
anyagtalan zsidongás,
te meg én lobogás,
határtalan lebegés.
Bódít fűszeres méz,
sziromszépség,
Léthébe ki-belépés,
Fehér Anemona, bársonyvirág,
Anima, szűz lélekvirág.
Dús fátyol rejt lélekillatot:
Rút varázs, pergő parázs,
temetőfuvallat, csengő kacagás.
Irigység, bosszú, méreg,
arc hamvasán féreg.
Falaznak mord falak,
hömpölygő mázszavak,
csak rigócserrenés.
Hajnal fényporán gyöngyremény:
lélekleány kopogtat,
s tölti, tölti korsómat.

Wegenast Róbert: Vázlatrajz

Ludwig Géza

Százarcú remény

Százarcú szó a remény:
a szomjasnak kortynyi víz,
az éhesnek falat kenyér.

Elkopott szó a remény:
nyomorgó és gazdag is,
nem ma – a holnapban él.

Sikoltó szó a remény,
ha fáj az élet, s a lét
ütlege nagyon kemény.

Elnyögött szó a remény,
ha test már halni készül,
és lélek is útra kél.

Suttogó szó a remény,
ha szerelmet vallni szól
a bizalom éjjelén.

Remegő szó a remény,
ha gyötör a félelem,
míg gyermeked hazaér.

Reszkető szó a remény,
ha agg szánkat hagyja el:
Uram, adj még egy esélyt!

Százarcú szó a remény,
elkopott – és csillogó,
nyár az életnek telén.

Mosonyi Kiss Gusztáv: Tollrajz

Zentai Eta

Remény

A szivacsos ég duzzadtan, szürkén
lucskos súlyával rám szakad,
csatornák szája bugyborékol,
kapdos levegő után.

Vizes markába szorít a város,
reménykedem, nem késem el.

Anya az ágyon mozdulatlan.

Az orvos megsimítja vállam:
még él, de sajnós, nincs velünk,
mondhatunk bármit, úgyse hallja.

Megrezzenek, előredőlök,
hátamtól elválnak keze,

ahogy beteg fától a kéreg,
arctól tenyér, szótól a csend.

Elköszön, meghajlik rutinból,
bólintok rá se nézve,

gyerek ígéri így, hogy jó leszek,
rácós nyakon az öregség,
életre bólint a halál.

Ketten maradunk, anyát nézem:
haja tarra vágott erdő behavazva,
arca gyűrt, fehér damaszt,
szemei csukott ablakok,
hallgatag szája érzékeny vonal,
kis engedmény a konok áll fölött.

Ne haragudj, hogy elkéstem megint,
de minden összejött,
vihár, amitől bedugult a város.
Ugye, még itt vagy,
hallasz még, Anya?
Vagy elbújtál, mint gyerekkoromban
az óriás hárs mögött,
mit körbejártam sokszor, hasztalan,
a nevetésed előttem futott.
Hová rejtőztél,
mely bugyrába az észlelésnek?
Sóhajts, akár a lomb, ha ébreszti a szél,
mozduljon pillád lassú szárnyverése,
add jelét, ha elért hozzád a szó!
Gyengéden megszorítom
kanültől sebes, törékeny kezét,
fohászkodom az összes istenekhez
az egy imával, amit ismerek,
ne engedjétek, nem köszöntem el,
tudnia kell, hogy nem hagytam magára,
neki is fájna úgy szakadni el,
mint fától a levél,
nem tudva azt, hogy sír az ág utána!
Fölé hajolva súgom, nem hagyom,
hogy búcsú nélkül lényed ellebegjen,
visszaperellek, ha csak egy pillanatra,
érezned kell, hogy mennyire szeretlek.
Mikor a csend nagyra nőtt a párnán,
bennem a bánat és a félelem,
a remény is lassan elszivárgott,
megfogtad kezem.

Szekér Gizi: Tintatartó

Szigetvári Zsófia Petra

Remény

Apró, világító pont a csüggedtség egén,
Az emberek a macskák, ő a fürge egér.
Szükségünk van rá, de elkapni oly nehéz,
Felénk nyújtja, azután elrántja kezét.
A pince ablakából ránk mosolyog,
Ő szabad, de mi mik vagyunk? Láncra fűzött rabok.
Majd kiszabadít bennünket a jó szerencse,
Reménykedjünk. Ne kételkedjen senki se.
Azóta várok egy hatalmas csodára,
Valaki kivisz, s járhatok iskolába!
Rajtam már nem segít senki, csak az álom,
Párnára hajtom fejem, és magamat látom.
Mézeskaláccsal, „jó ruhában járok-kelek”,
Mebámulnak engem az emberek.
Hajfürtjeim fényesek, nyakamban smaragd.
Illik a szeme színéhez – mondja egy paraszt.
Pukedlizek, egy nemes úr közelít,
Kalapját emeli, szája mosolyra nyíl.
Halkan felsóhajtok, ez csak gyönyörű vágy,
A valóságban a kemény padló az ágy,
Szakadt holmikat viselek, drágakő nincs,
Pedig nekem egy parfüm is igazi kincs!
Figyelem a Holdat hogyan nő,
Milyen gyorsan, szélvészként pereg az idő.

Alszom, fel sem ébredek többé már,
Isten értem küldte fekete angyalát.
Gyöngéden lovára emel maga mögé.
Kapaszkodom, suhanunk a felhők fölé,
Szembejön egy fuvallat, a Remény.
Rohan, ezernyi dolga van, de int felém.
Eztán, mint a szellő, hangtalanul repül.
Könnyek mossák arcom, de szívem örül.
Nem hagyott cserben, a végén megváltott.
Tenyerén hordozza az egész világot.

Barna Júlia

a remény megszületett és felnőtt bennem

régmúltam köd-bolyongás: nem is lehetett más
sehol nem láttam reményhegyet
ahova a képzeletem fellebeghet
vágyaimmel nem színeztem kifestőkönyveket
tőlem az a remény-had is megfutamodott
amit a kétely le nem kaszabolt
féltem: a remény is fájhat
ha szavakba foglalom megalázhat
de szótlanság mögé rejtve sem vágyakoztam
mindentől olyan messze voltam
nem hittem el hogy egyszer közeledhetek
féltem: a valóság-földszintre omlik az álomemelet
romok alá szorul szegény szakadt szívem

de a remény a saját hiányában is megterem
felröppen a szép fehér madár
rést talál a valóság falán
alázásokban földig hajlásokban is
minden perc újraszüli: előrefut a képzelettel
tengert vetít a sivatagba
virágot növeszt a hóba-fagyba
korlátokat átlép a földtől az égig
szárnyal egészen a képtelenségig:

a minden jóra fordul című naiv hit
egyszer csak itt van és felvidít
véráramban? ideghálózaton?
nem tudni hol van hol kering
de szívem felfogja örvényeit
a remény sugara (er mint rádiusz)
kört ír körém behálóz mindenhova jut:
belőle épülök magasba nyújtom tornyaim
életemnek értelme van nem telik hasztalan
a remény az erő: nélküle semmi nincs
de ha vele elbukom felállok megint

jó remény és esztelen remény

akik hazájuktól messze elhajóztak idegen vizekre
azoknak reményből gyújtott fényt a hajnal
nem fordultak vissza mindent feladó sóhajjal
a cél előttük volt nem néztek hátra
így jutottak el (az Indiának hitt) Amerikába:
aki mérhetetlen távolságon át
kereste és megtalálta a magyarok nyomát:
aki csatába ment mert hitte
szabadság nélkül nem élet az élete:
emberfeletti cselekedetre
mindegyiket jó remény vezette:

a jó remény bezárult mennyországok kulcsa
a tettek sikerhez vezető útja
a hajótörötteket megtartó hatalom
a beteget meggyógyító bizalom
ami a fecskét tavasszal hazavezeti
ami fájó múltból a jövőt berendezi:
ami a tethez ad erőt és mindenben ott van
mint a szavak értelmében a felfoghatatlan

de mikor szakadék fölött billeg a világ
pusztul a méh a fecske a szentjánosbogár
pusztulnak a sok vihart kiállt öreg fák
és gyűlölet-hajszoltan az emberek is
valahol mindig ölik egymást:
akkor hétmilliárdan a remény mámorában
a tényeknek háttal arra várnak:
máshol mások majd mindent megoldanak
ez az esztelen remény:
tettek nélkül csak buborékon sétálgató fény

Őri Eszter

Mozaikok

Megint feküdt. Nyúlós, szirupos sötétségben várta, hogy valaki felkarolja, és kiemlje a bajából. Körülötte emberek lépkedtek, de csak a lábaikat látta. Szerette és gyűlölte azokat a lábakat, szerette, mert nem volt arcuk, és gyűlölte, mert tudta, hogy valahol feljebb mégis tartozik hozzájuk egy. Azok még rosszabbak, mert látod, hogy néznek, állandóan változók, színük, anyaguk, formájuk sosem egy vagy megfogható. Jobb így, hogy csak sejtéd, hogy figyelnek, mert hát figyelniük kell, te vagy az egyetlen, aki a földön fekszik, hogyne figyelnének.

– Elég ebből! Minden a te döntésed, ezzel sincs más-képp!

– Gondolod, hogy én választom ezt a szenvedést? Azt hiszed, hogy ez nekem jó? Hogy valamiért kielégülést okoz a kiszolgáltatottság, amikor a...

Egyre összehúzódó és lassan kiengedő izmaira figyelt. Kívülről ijesztő látványt nyújthat, megránduló végtagok, sőt ha a hasizmai ugranak görcsbe, az egész felsőteste egy nagy hullám. Legalább nem fáj. A lábak tulajdonosai persze ezt nem tudhatják, de nem is valószínű, hogy foglalkoznak ezzel. Van, amitől annyira viszolygunk, hogy inkább végignézzük, ahogy az orrunk előtt kiszenved, csak hozzá ne kelljen érni.

Emlékszik, hogy az általános iskolában volt egy lány. Olgának hívták. Olga olyan, mint minden más nyolc-

éves gyerek, pont olyan magas, mint a többiek, átlagos testalkattal, hosszú, sötét, hullámzó hajjal, nagy barna szemekkel, de meggyötört arccal. Játszik, eszik, iszik, tanul, mint mindannyian, ő mégis más. Cigány. Senki sem tudja hova tenni ezt. Még maga a lány sem. Sőt az ő családja sem. Mindenki hibája, senki hibája. Az udvaron sokat játszották azt a bizonyos játékot, amelynek emléke még sokáig fogja szorongatni a torkukat. Akkor a legnagyobb találmány volt. Akkor, az ártatlannak hitt gyermekkorban... valaki megérintette Olga vállát, majd gyorsan elszaladt, az udvar másik sarka irányába. Útközben megütötte valamelyik társa hátát, és harsányan felkiáltott: „Olgás lettél!” ... És akkor az a másik is vadászatra indult. Valakinek tovább kellett adni, nehogy rajta maradjon a bélyeg. Az olgáság. Később a tanárnő egyik lábáról a másikra lépve magyarázta, hogy Olgát egy ideig nem fogják látni, mert egy másféle iskolába helyezték el. Problémák miatt. A szülei miatt.

Többet nem játszották.

Valahol mélyen persze tudta, hogy nem fog kiszervenvedni. Remegés, rágás hiába. Egyszer csak engedi az, ami most szorítja belülről, nem feszül tovább a póráz. Egy ideig mehet, amerre lát, de csak addig, amíg meg nem szokja, utána újult erővel lehet leteríteni. Ha örökösen retteg attól, hogy mikor szorul a hurok, akkor nem olyan szórakoztató egyiküknek sem. A kivárás a legrosszabb. Eljutni addig a pontig, hogy már elengeded a félelmet, és befogadod a jót. Néha elég pár nap is, ha elég elfoglalt az ember, hogy kikopjon a

remegés, és elfelejtse, hogy valami mindig a sarkában van, és annak a valaminek az árnyéka pont rá vetül, ezért hűvösebb picit az ő léte, mint másoké. Le-
árnyékolt napelem, valamennyit azért kap a fényből, de szigorúan csak annyit, amennyi elég a működéshez. Ilyen az élet minimálbéren, rosszabb, mint a halál, a semminek él, mert nincs miből tervezni. Alapot áshat az álmainak, de abba is csak beleesni tud. Arra se futja, hogy a saját gödrét feltöltse.

– Tudod már, mi szeretnél lenni?

– Igen. Csillag szeretnék lenni.

– Csillag? Milyen érdekes választás. Abból nem nagyon lehet megélni. Gondolom, másodállásnak tervezed. Vagy hobbinak...

– Nem, én komolyan gondolom.

– Van, aki kitanul mást, és utána hétvégén simán marad ideje a csillagságra. Még szórakozni is eljár. Másra van kereslet, ez ilyen, ezzel nem lehet mit kezdeni.

– Ha én különösen jól csinálnám, akkor lenne rám kereslet!

– Hát persze, de annyi mindenki szeretne csillag lenni, miért pont te csinálnád a legjobban?

Fáj. A gondolkodás az, ami fáj. Hazugság az, hogy fejen. Aki gondolkodott valaha így, aki gondolkodott valaha igazán, azt tudja, hogy az mindenhol fáj. Akkor csinálod a legjobban, ha a gyomrodban és a mellkasod tájékán érzed. Olyankor egészen benne vagy. Olyankor egészen benned vagy.

Remegő tagokkal ment végig a folyosón.

Előtte egy tanár lépkedett, akinek nem tudta a nevét. Pedig mondta. Csak ahogy elhagyta a száját, már el is libbent az egész. Másra kellett figyelni. Azokra kellett figyelni, amik az agyában forogtak, de az egész testében cikázónak érződtek. Kételyek, kérdések, hogy szeretné-e ezt, és hogy mit fognak majd szólni hozzá, a millió és egy verziója annak, ahogyan belép, ahogyan hozzá szólnak vagy átnéznek rajta, mellette, felette. Mit mondjon? Ez volt a legégetőbb. Újabb és újabb minijelenetek játszódtak le a fejében, frappáns vagy épp hülye mondatok. Mit igen és mit ne? Miért úgy, ahogy, vagy ha másképp, akkor arra is egy újabb magyarázatot keresett. Percekben mért órák, ahogy elhaladnak a tantermek mellett. Mindenhonnan ismerős, mégis idegen zajok, arcok, akik mától az ő életének legújabb statisztái. Mindene reszket, tiltakozik. Visszafordulni már késő, szembenézni vele még korai. Nem is emlékszik már arra, hogy mi hogyan történt, a bemutatás, az első szavak arról, hogy ő lesz az új osztálytárs. Nem emlékszik semmi másra, csak arra, ahogy a leghátsó sorban ül, és a margóra rajzol, hogy ne kelljen felnéznie. Valószínűleg így érzi magát valaki, akit összeverték. Sőt. Ő most egy vert had. Bizonyára az, mert a rengeteg gondolat fájdalma túl súlyos. Nem lehet csak egy emberé, ez egy hadseregnyié. Ezen mosolyogna is, ha merne. De nem mer semmit, csak rajzolni a margóra. Senki nem szólt hozzá, de nem is baj. Óra előtt még kiment a mosdóba. Körötte csend, amerre ment, és néma tartomány.

Nem akar emlékezni, maguktól jönnek, nem hagynak egy egészen kicsiny ürességet sem, amelybe kapaszkodni lehetne. Belengik a teret. Nem ő irányít, ő csak az elszenvedője az egésznek. Ha nem változtathat semmin, miért kell néznie ezeket. Nem is állnak össze koherens egészszé, hanem csak fel-felvillannak. Képek, érzések, látja őket, de nem átlátja. Mindenhol vannak, és sehol sincsenek. Ha elhessegetnéd, közelebb jön, ha magadhoz hívnád, nem mozdul. Apró kis mozaikdarabkák. Szemüveg nélkül nézi őket, ahogy derengő formákat, ködös alakokat rajzolnak homloka horizontján. Ismeri az összes kis alkotóelemet, de nem láthatja őket, csak a végeredményt, ezt a megfoghatatlan valamit, ami kifacsarja és leteríti. Mosogatórongy egy konyhán. Mindenki szennyese szürkíti, mocskolja be, ahogy nézi a nagy mozaikot, amit mások az életének neveznek.

Csukd be a szemed.

Verd bele a fejed.

Gyaluld le a kezed.

Harapd el a szád.

Fáj?

Jobb?

Akkor nyisd ki a szemed.

Kelj fel, és menj tovább.

Felkelsz, és mész tovább.

Pálfi Nándor

Csak a reményt hagyd meg!

Rólad mesél a halk fénysugár, mely a mélykék
Tó felett szaggatott táncot jár, s a te arcod
Festi illanó felhőecsettel az ég;
Minden pillanat a múlttól s rólad mond mesét...

A közelgő eső szagát s virágillatot
Font hajadba a csillaglámpásokat
Gyújtó este. Lázasan pergő pillanatok
Hullottak körénk halkan a fűre.

Fáradt leveleket sodort a feltámadó szél
A villámoktól karcos égbolt alatt,
S halvány mosolyt rajzolt arcodra a villámfény,
Míg ajkam bátortalanul az ajkadhoz ért.

Kettős magányunk az örök eső csepegvé
Oldotta bele a végtelenbe. A vihar
Beletépett a tájba, míg mi remegve,
S egymást ölelve néztünk a kegyetlen időbe.

A mindenség semmije suhogva áramlott
Mellettünk, s a huzatos évek emlékekké
Szelídültek. Aztán az élet eliramlott,
A világ elhalkult, s én egyedül maradtam.

Nélküled lézengek a halványuló csillagok
Alatt, és már nem értem az embereket.
Egyre csak téged kereslek a szürke napok
Alkonyán, s nevedet suttogom a bús szélben.

Mindent elvettél tőlem, s nincstelenné titted
Sötétben vacogó lelkem. S bár sokszor most is
Úgy érzem, mintha csendben itt állnál mellettem,
Tudom, csak a tűnő képzelet játszik velem.

De mégis! Vegyél el tőlem mindent, te tolvaj,
Csak a reményt hagyd meg nekem. A reményt,
Hogy éltem kies szirtjein kóborolva,
Újra melléd űz a sors, s megfoghatom kezéd.

S mikor az emberek kora a végéhez ér,
S a zsugorodó vákuum-sötétben kihunynak
Az utolsó csillagok, és minden elég:
Szépen kérlek, ne vedd el tőlem a reményt!

Mintha csak te érintenél meg, fáradt kezem
Most is megrezzen néha. De már nem létezel.
Csak halványuló emléked hagyta itt nekem,
És a reményt, hogy majd túl mindenem újra látlak.

Remény

fáradt köd szítál
már a rakparton
zöld zacskót cibál
a szél a sarkon

neonfény csorog
a boltok felett
magában motyog
az utcagyerek

szemét közt turkál
valami után
könnyek közt nyúlkál
valaki után

leül egy padra
megadó csendben
magára hagyva
fázva dermedten

csillagkabátot
terít rá az est
éhesen tátog
szűk álmokat fest

mit hoz a másnap
nem tudhatja még
csak ételt társat
barátot remél

Sebestyén Jáger Orsolya

Újra Prágában

Csak sejtés volt, csak múltó gondolat
s törékeny a csend boltíves,
ódon templomkapuk ölén,
hol az árnyak messzire nyúlnak,
mint kéklő délutánokon a remény.

Meg-megálltunk, néztük a várost,
s túlnőve múlton s önmagunkon
kiteljesültek a zárt terek,
feltárult a kép száz szilánkjá,
mit fogva tartott egykor a képzelet.

Léptünkre koppant fáradtan az este,
összeborultak fölöttünk az árnyak.
Nagy magányos kőrisfa alatt
pihentünk meg, keresve
egymásban, aki megmaradt.

Majd haladtunk lassan tovább,
a sosem volt, sosem lesz nyomon,
mit a köveken hajdan itt feledtünk,
s a perc úgy suhant el, akár az élet
suhant el felettünk.

A tizedik ős

Ellobbantak már a nyári esték
a diófa alatti hallgatag, vén padon.
Testünk melegét nem őrzi az ős.
Hűvös zubbonyát a szélbe gombolom.

Messze elúsznak fölöttünk a felhők
fáradt madarai egy néma ég alatt.
S hiába keresném tétova kezekkel
az asztalon feledett, törékeny poharat.

Hiába keresném Nagyapa lépteit,
a Kopaszra kaptató kurta lábak nyomát.
A tizedik ős már, hogy Nagyapa meghalt.
Lassan baktatok az emlékeken át.

Ám sűrű függönyét kibontja az ég,
hogy fényárban füröszse az árva diófát,
mert gyermeki hittel hitte Nagyapám:
otthona lehet az az Égi Ország.

További kiemelt pályaművek

Arthur B. Dumpling

Vers és velő

A szem vagy, amelyen át
újra él a halott világ,
bárhová lép a láb.

A nyak!

Csókos bőrdön
zuhogón lefutó erezet
hívja csábítva a szerető kezeket.

A haj!

A parfümös, a lompos,
a szemedbe lógó, a bozontos,
cirógatón enyhítve a harcomat,
elrejtven arcodat.

A kéz vagy,
melyben a tőr a szívemig szalad,
de néha csak simogat.

A fenék!

Iker félgömbjeid összefűzven egygé,
egyik a szajháé,
a másik a szentté.

Te vagy a karom,
a hátamon szántván,
olykor hevülten, olykor árván,
jövöm bizonytalan ígérete,
Te.

És Te vagy
az agy is,
minden őrült gondolatom,
az igaz is, a hamis.
Te vagy a NŐ!
Tőled létezik, néked robban elő
tollból a vers, péniszből a velő.

Bozó Patrik

I.

*A teve szívében gyémántot, hátán szörnyű királyt visel,
dísznek mindkettő nehéz.*

Az illanó pirkadatban még láttam, hogy Egyek vagyunk.

De aztán mind kötömböket ragadtunk,
és fejünk fölé emelve riogatni kezdtük a madarakat meg a vízeséseket.

Én a pusztában születtem.

Egy veszett sakál űzött a város felé –
a sivatag figyelt, de valamiért úgy érezte, nem segíthet nekem.

A félnótás kapuőrök

– már nem emlékszem pontosan, de –
minimum levágták a hajamat,
mit direkt nem fésültem éveken át.

Senki sem látott meg a városban, feladatot mégis kaptam.

Hiába kiáltoztam, hogy engem csak a sakál űzött ide,
ha valaki meg is hallott, csitítani kezdett, ne haragudjak rá.

Mikor megláttam a piramist, mit az emberek köveikből építeni
Véltek,

üvölteni kezdtem, s hálát adtam bolondságomért, mely ritka kiváltság.

Hálát adtam a sakálnak a szökőkutak mellett részegen feküdve, hogy képtelen vagyok szeretni.

A könnyű szerelem ellen való vétket én is elkövettem.

Fejem felett a kővel bambán ácsorgok egy körtefa alatt,

a kecskenyáját nézem, és sem pásztort, sem farkast nem lelek.

Szívemen csüng a szenvedéssel elkevert pompázó alkonyat,

S sziklámra a fáról egy kismadár repül,

Dala idézhetetlen varázs, szavam nevéhez ordítás.

könnyem páráként buggyan az égbe –

misztikus ostorcsattanás vágyamon a léte,

s kiadja utam magányos vidékre,

önmagam felé lépkedek.

Kövemen csapkodsz, csodálom lakomád,

A morzsák szúrják bár szememet, szolgád lassan

dalodba olvad,

s megérti, hogy a gyermekben

a pokoltól a mennyig

önmagadat hordtad.

Tudatomban olykor

Tudatomban olykor (majdnem) örök felhők takargatják a fényt.

Elborít a bűn, a késekkel s kéjencen lógó nyelvvel érkező,
s én úgy kapaszkodom boldogság-hallucinációim után,
mint a rettegve zuhanó képzelt kötele felé.

Tudatomban olykor, mint iszap, borong a büntudat.
Elfed, mint a feddhetetlen takaró, mit egy gonosz szülő borít rám.

Mert tudatomban kegyetlen hajnalok mutatják meg,
mit nem tudok,
És én félve küzdök ellene, bár elfogadni kellene.

Tudatomban olykor, már emlékszem, s nem hergelem a bánatot,
féktelen kacaj s szeretet lebeg.
Tánc van s öntudat, s mit Istennel lehet,
együtt tesztek.

Tudatom olykor telten ring, mert végtelen(?),
nem kapkodok, óvatosan csak figyelem,
mint mászik minden a maga helyére, s hogy létezem,
lélegző egész vagyok.
Mert tudatom olykor tiszta, s ha kétség nem lebeg
Veled, akkor Együtt szárnyalok.

Czető László

Boldogság

Életünkben, ha végre eljő a pillanat,
Ha megtaláljuk, ki csak boldogságot ad,
Kiért szívünk minden percben dobbant,
Kit azóta csodálunk, hogy életünkbe toppant.
Szerelmes szemekkel elég egy pillantás,
Elmondják egymásnak, nem kell már senki más.
Egymásnak adják a szerelemnek szép szavát,
Megosztanák egymással az élet örömeit s bánatát.
Csodálatos érzés ezt másban felismerni,
Meglélni, ki nélkül nem lehet már élni.
Kivel, ha mégsem lehet együtt az ember,
Bolyong csak az életben könnyes szemmel.
Szíve elkelt s vele a szerelem szava.
Lelkében boldogság s a fájdalom java.
Nem kell már semmi, nem kell más szerelem,
Így a jó, így boldog a szív, csak kicsi gyötrellem.
Könnyes a szem, mert a szív szeret nagyon,
Mégis örül, mert a legjobb helyen nagyon.
A legkényelmesebb, meleg, puha helyen,
A másik szívben, hol csak boldogság terem.
A boldogságnak nagyon ritkán virágzó fája,
Melynek talán sohasem lesz tündöklő virága.
Majd ha megnő, s összefonódik két távolabbi ága.
Akkor lesz e két szívnek boldog, nyugodt világa.

Remény

Csodás dolog vagy te, láthatatlan forma,
Fogod annak kezét, ki lehullott a porba.
Biztatod őt, hogy van most jobb dolga,
Megköszöni, talpra áll, s ruháit porolja.
Legyen az élet vele bármily mogorva,
Felsegíted őt mindig, két kezét fogva.
Te vagy a várakozás, mindennek alapja,
Mindenkinek barátja, a jónak édesanyja.
Te vagy az is, ki a léleknek kapuját tartja,
Hogy a szép és jó dolgok járhassanak rajta.
Te vagy minden gondolatnak örökhajtó malma,
Mosolyogsz, ha látod az embert fejet vakarva.
Amíg létezel, addig létezni tud minden,
Mert Te a remény vagy, a remény itt benn.

Dylan D. Tides

Különbségek

A tölgyesben alig-lomb közt ezer kis csőr bogarász,
télből-érlelt nyárra-várót ezer torok dalolász.

Ketten járnak benn a fák közt, elmerengve álmukon,
szokott csapás fut előttük, s nehéz tavasz vállukon.
Az egyik az árnyék foglya, ismer minden lágy mohát,
fél, ha zizzen, zúg az erdő, nem találja otthonát.
A másiknak döngő léptét panasolja hóvirág,
erős karja nem fél gátat, reccsen a friss cserjeág.
Az egyik az égig retten, ha egy neszt is fúj a szél,
sírva, bújva alszik éjjel, s ébredéskor újra fél.
A másiktól messze röppen, elszalad, mit megtalál,
titok-sóhajt küld egy társért, de az mindig porba száll.
Az egyiknek remeg szíve, simogatásért kiált,
gondoskodó ölelésben pihenné ki, mit kiállt.
A másik csak óvni vágyik, ölelni, s ha végre lel,
bármit adna egy barátért, halna is, ha vére kell.

- - -

Így kísért el két merengő egy erdei álmodást,
s így esett, hogy megkapták a kívánt, nagy találkozást.
Fürdőt vett a déli naptól reményszínű fény-kalász,
s kilépve az erdőszélre szemben álltak: nyúl s vadász...

Leány - Anya

Csissz...-csossz...
Lassan a lépted!
Féld úgy
azt a kilincset,
mint puha tincset,
mástól a kincset,
úgy majd
senki sem ébred!

Hipp-hopp!
Vállra a táskát!
Surranj
fokról a fokra,
végtelen sokra,
s fogd a titokra
szíved
gyors dobogását!

Csitt-csatt!
Szökken a szandál.
Végre
nyílik a lelked:
lesz, ki ölelget
és fölemelget?
Mintha
mennybe rohannál!

Csirr-csörr,
iskolacsengő!
Képzeld:
mész a terembe,
új szerelembe,
mily csoda lenne!
Almodd:
hív a jövődő!

Csipp-csöpp...
hullik a könnyed;
nyolckor
zárul az ablak,
és kitagadnak,
szenny vagy a padnak...
Bőgj csak,
úgy sose könnyebb...

Kipp-kopp ...
menj tova, lépj le!
Lódulj!
Foszlik a rongyod,
piszkos a kontyod,
bóg a porontyod!
Koldulj!
Kell az ebédre...
.....

Piff-puff,
lesz-e kudarcod?
Tán ma
Szánja a véznát,
S nem csap a kéz rád,
Szép napot élsz át,
gyógyul,
s nem sajnó arcod...

Kitt-katt...
Halkan a zárat!
Sújt, zúz
rögtön az ökle!
Rombol örökre...
Sírva töröd le
végső
fréziaszálad...

Foltányi Emese

A festővásznon

Újrafestem arcomat, jó lesz? Áfonyaszín szemet, kicsi, pisze orrot, ajkam fölél pír, hajnal pírját. Zsebembe egy erdőt bújtatok majd, s ha találkozunk, előveszem, és megmutatom Neked.

Kalapom karimájára hosszú, esti lámpásutat ültetek a villanykörte sugarában repkedő éjjeli lepkékkel. Lesznek ott szentjánosbogarak, hogy sohase aggódhass, nem találsz haza, s ha szeretnéd, csillagokat is aggatok az égre a felhők közé.

Óram számlapjára apró kávéházat rejtek, és mikor kérdezed, merre jár az idő, odarepülünk. Lesz karamellás tea és hozzá gyömbéres keksz, egy nagy üvegfal, hogy gyönyörködhes a kinti esőben, ha borongós volna a nap. Meleg pokrócot is teszek majd széked támlájára, hogyha elálmosodnál, legyen mivel betakarnom Téged.

Csizmám sarkába egy kertet rejtek hatalmas bodzabokrokkal, fügefákkal, a fák alatt pici, édes szamócával. Mikor fényesíted cipőm, az illatok közt találsz majd egyszeriben magad, ahogy aranyeső borul arcodba, és kora délutáni napsütés ringatja a szeder ágait. Lesz ott egy pad, jó? Kicsi katicák másznak majd rajta, és borostyán fog lábaiba kapaszkodni. Ne félj, patakat is bújtatok a zöld fenyők alá, hűvös vízzel, hogyha

szomjas volnál, tudjam mivel csillapítani torkod szárazságát.

A lelkem helyén lelked lesz, de ne aggódj, újra festem azt is! Pipacsok ezreit, gyertyák fényét, hajnal édes zajait, csipke lágy tapintását pingálom rá, s ha magadhoz ölelsz, tudni fogod, hogy ott vagy, ott a lelkemben.

Ugye, jó lesz?

Kezed

Szememben csillagszóró, de csillag azon nincsen,
Agyamban eresz csöpög, s fáradt a gerincem.
Karomban nyári búzád, pipacsod, kék eged,
Markomban nincsen, ó, nincsen két kezed.

Szívemben lámpapózna, fénylett még, most alszik,
Cserepes ajkamon szó ült, de most csendre halkít.
Talpam alatt falevél, és én léptem rá először,
Felveszem, zsebedbe tűzöm, s nálad tovább őszöl.

Karomban nyári búzád, pipacsod, kék eged,
Markomban nincsen, ó, nincsen két kezed.

Galambszemed repül, már nagyon messze jár,
Csak orcád néz üresen, s végtelen csendre vár.
Rózsád hervadóban, könnycsatornád száraz,
Napok óta bánt már, de nem tör ki a bánat.

Talán, ha megfognád kezem, s én melengetném neked,
Talán, ha sírnál nekem, s én simogatnám fejed,
Talán minden jobb volna, csak csend lenne,
Te, a kék szemed,
De gyűlölöm a talánokat.

Megfogom hát a kezed.

Horvát Gábor

A zsoltáros apa

*Izrael királyának, Dávidnak elmélkedése
a csecsemő Salamon ágya mellett*

Itt fekszel előttem a kicsiny pólyában, fiam. Csecsemőként is mily bölcs szemekkel tekintesz rám. Nem értheted szavaim, mégis, mintha tudnád, mekkora feladat vár rád. Tán érzed, drága kincssel felruházva születted: diadalmas és hatalmas leszel egykor. Olyan, kit Ura díszes karddal övez fel.

Magam már bűnökön és megbocsátásokon túl öreg lélekkel őrizlek itt, fekhelyed mellett leheveredve. Közben folyton csak mosolygok rád, életem ily gyengécske reményére. Milyen kedvesen kacarászol, ahogy reszkető hangon hozzád beszélek! A nagy király, óriások legyőzője, birodalmak megtörője most sutogni mer csak. Óvja piciny tested, hisz félti saját lelkét. Íme apád, ki a betlehemi legkisebb fiúból lett népe megváltója, most ítélettől megtörten.

Ahhoz menekül hát szíve, mi a pásztortűz mellett és a trónteremben egyaránt sokszor vigaszt nyújtott számára. Szeretnéd, ha énekelnék neked? Költök neked egy mondkát!

*Kicsi láb, kicsi kéz! / Király leszel, / nagy, merész!
Dalol neked jó atyád, / hatalmas ő, / vigyáz rád.*

Vigyázok rád, fiam, mert hatalmamban áll. Nincs ember, kitől félned kellene. Más is óv téged, Ki még tőlem is hatalmasabb. Ki erővel bír új életet támasztani a halálból. Ezen áll, hogy az arcod már nyugodt szívvel végigsimíthatom: nem kenem össze azt vétkeim véres mocskával. Ha csókot adok rá, már nem a halálnak jelzek vele. Bátyád esetében mindez másként volt. Hallgatsz, s még jobban kerekíted a szemed. Mintha értenél minden szót. Talán azt kérded: ha valóban oly erős és hatalmas vagyok, hogyan történhetett mindez?

A válasz emberi, ezért kegyetlen: magamtól nem tudtam megmenti őt. Egy hű katonám vére s asszonyának bódító illata fertőzte meg a lelkem. Hatalmat és vágyat éreztem ezek birtokára is. Majd jött a próféta, egyre csak sorolva a vétkeket. S én magam mondtam ítéletet magam felett. Majd hét napig zokogtam, de az ég arcomba vágta lelkem eltorzult képét.

Időnként még kísért a hét napnyi gyilkos büntudat. A hét napnyi kétségbeesett reménykedés. S az égre ordított könyörgő ima, mely végül elhaló gyászdalba fordult. De a gyászdal is fakaszthat örömkönnyet, fiam! Figyelj szavaimra!

*Könyörülj, könyörülj rajtam, / hitedre törtem, /
mint vadállat a nyájra.*

*Bűnömet megvalltam: / Tiéd az életem. Könyörülj! /
Fojtogat a kínok árja!*

Évek múltán bizonyára azt kérdezed tőlem: hogyan jutottál idáig, atyám? Válaszul bevallom majd, hogy e pompás gazdagságot s a fegyverek hatalmát nem önerőből szereztem, hanem kegyelemből nyertem. Évekig ennek meggyőződésében éltem – ezt felelem majd. Aztán hirtelen áttérek egy oda nem illő történetre.

Az édesanyáddal való megismerkedésemről kezdek beszélni. Arról, ahogyan a palota erkélyén állva megpillantottam őt, s felfordult az addigi életem. Sosem felejtem el azt a szédítő képet, amint a hettita hadvezér felesége lassan kilép kertjük medencéjéből, majd óvatosan elveszi a szék támlájáról a vékony lepel. Azt, mely gyönyörű testéből alig takart valamit. Igen, fiam! Ez a hettita feleség az anyád.

Miközben szemérmetlenül bámultam őt, émelyítő és ismeretlen érzések telepedtek a szívemre, abból minden mást kizárva: a mindenség birtoklásának szenvedélyes vágya. A gyönyör mohósága közepette csak az járt az eszemben, hogy az a vékony lepel olyan teremtményt rejt, melyet meg akarok szerezni. Bármilyen áron! Akár a vér árán is!

*Vágyam miatt elátkoz az ég! / Arany, hárem, hatalom, /
e háromból nincs annyi: / elég.*

Így is lett. Megkaparintottam magamnak azt a nőt a vér árán. Becstelen tettekre vetemedtem. Közben büszke és kevély lettem. Elhallgatott a hang odabenn. Esténként

már nem szóltak olyan szépen a dalok. Mégis győztesnek hittem magam. Újra! Annyiszor ültem már a dicsőség trónusán, szinte számát sem tudtam.

Szegénységbe születtem, legkisebb fiúként atyám büszkesége lettem. Ifjú koromban oly bátran harcoltam a nyájamra törő oroszlánokkal, ahogy manapság vezetem a hódító hadakat. Amibe csak belefogtam, siker koronázta. Legyőztem a filiszteus óriást, megmenekültem a király tébolyult dühe elől, majd elsirattam a legkedvesebb barátomat. Királlyá kentek, s a hegyen megalapítottam e várost, mi körülvesz minket. Majd hódítottam számolatlanul: várat és nőt egyaránt!

Közben költeményeket szereztem. Tiszta szívből tudtam hálát adni e diadalmenetért.

*Megadtad nekem, / mire csak vágyhat a lélek.
Szavamra lábamnál terem / a teremtett mindenség.
/ Nincs bennem félelem, / míg Te velem vagy!*

Tudtam, e dicsőség kegyelemből származik. Minden napon hálaéneket rebegtem. Ám ahogy öregedtem, egyre-másra búskomorra lettem. Megriadtam a király emlékétől, kit csak lágy dalom tudott megnyugtatni: attól, ki elvesztette a kegyelmet, melyet tőle örököltem. Így bukott el a legelső felkent, a halál méltóságát is eltékozolva.

A kardjába dőlő király trónjára ültem. Aggódtam, hogy úgy járok majd, mint ő. Hiába próbáltam legyőzni az érzést, ezúttal vereséget szenvedtem. Még a háborút is

érdektelennek tartottam. Úgy éreztem, mint ki a hegy csúcsán áll. Hiába vágyik magasabbra, hiába érez még erőt a karjaiban, az út csak lefelé vezet már.

Aztán jött édesanyád, akiért újra tudtam élni. Majd jöttem én, és gyilkoltam. Végül jött a próféta, aki előtt széthullott önhitt életem.

*Két ember: / egy gazdag és egy szegény,
/ elveszejtí egyik a másikat, / s ő azt kérte tőlem,
/ ítéletet mondjak én.*

Ki is szabtam azt! Kegyetlenül szigorút, dühödt gyorsasággal: magamra. Saját házamra, a hazámra, a népemre. S a gyermekre, ó, a szeretett fiúgyermekre, kit édesanyád szült nekem e szerelemből. Hiába könyörögtem. Életét vettem egy ártatlan embernek. Árulóvá lettem, felelnem kellett hát. Az árulást pedig halállal szokás megtorolni. Megláttam magam, földre borultam, és keserves sírásban törtem ki. Nem ettem, és nem ittam. A gyermeket már nem tudtam megmenteni. Ám még nem veszttem el, más volt az égi akarat.

Várost már építettem, de egy fontos feladat még előttem állt: templomot nem emeltem. És ez örökre így is marad. Ahogy Mózes nem léphetett be erre a földre, úgy én sem léphetek már be az Ő templomába. A gyermek halála mellé ezt a szörnyű ígéretet hozta nekem a próféta.

Érted már, kisfiam? Oly fontos ez, hogy értened kell, már ilyen piciny korban is! Ezt várja tőled atyád. Ő, ki

az égből néz rád, s az is, ki itt beszél most hozzád. Ez a feladatod, melytől nemesebbet elképzelni sem lehet: házat kell építened Neki! Áldás ez a teher, fiam! Légy büszke, és légy méltó rá!

*Úrként szólva nem hagytad, / hogy kitaszítva szíveimből
/ egy kőházba zárjalak. Sajgott lelkem e súly alatt.
/ Most nincs hova mennem, / csak bűneimmel várhatlak.*

Hamarosan viszálykodás üti fel a fejét. A fiú karddal támad majd atyjára. Testvér tagadja meg testvérét, s egymás ellen fordulnak. De amíg mindez bekövetkezik, neked kell bölcs királlyá érned, fiam! Hallgass rám: ne kövesd balga atyád példáját! Hű életet szörnyű bűnért sose adj fel! Ne kövess engem, mert a következő büntetés még szörnyőbb lesz!

Lám, a halál fölött általad mégis győzött az élet s a büntetés fölött a kegyelem. Te vagy ezen örök reménység gyümölcse. Bátyád után biztonságban fekhetsz itt előttem. Aludj szépen! Őrizze álmod a tudat, hogy az égi szövetség ereje járja át e házat!

Menekülés a hajnalba

Éveken át tapasztalhattam, hogy életemre micsoda veszélyt jelent az éjszaka súlya. Megbénított ennek félelme. Rettegtem, hogy a sötétség agyonnyom, s mázsás terhe nyomorékká tesz. Talán az arcomat már el is deformálta. Nem mertem hát másokra nézni. Ahogy mázsás súlyával a mellkasomra nehezedett, fuldokolni kezdtem. Képtelen voltam menekülni, hiszen száncalmas vergődésem közepette a lábaim elzsibbadtak. Fájt a létezés.

Az éj sötétje egy másik kegyetlen érzést is rám szabaddított. Reszkettem: előbb a fájdalomtól, majd magától a félelemtől. Ahogy az egyik nőtt, vele izmosodott a másik. Ez a kettős olyan súlyosan mérgezte az elmém, hogy a legapróbb nyugalomfoszlánytól is megfosztott. Időtlenül s álmatlanul szenvedtem, közben fogaim között sziszegve könyörögtem szabadításért.

Bárhogy igyekeztem, a rajtam tanyázó sötétség csak nem távozott. Maradt hát eszközül az ostobák vacak tűzszerszáma, a remény. A feszült várakozás és vágyakozás a mindent jóra fordító fény után. Hosszú évek sötét éjszakákként teltek el ebben a tehetetlenségben. S ezalatt az élet csalfán elszaladt mellettem.

Az éjszaka csendjében hosszasan tűnődtem. Volt rá időm. Sokakat láttam kis fénycsóvaként elhaladni a távolban. Néhanap azon töprengtem, talán igazuk van. Hiszen náluk sosincs sötétség, éjszaka is élvezik a fényt. Meggyújtják a lámpásokat, s szabadon bolyonghatnak a

sötétben. Igaz, a lámpás néhanap tüzet fog, a viasz is a kézre csöppen. S hogy melyik jár kisebb fájdalommal? A sötétség súlya vagy az összeégett bőr? Egész testem megrázkódott ettől a talánytól.

Egyszer aztán megszületett lelkemben az ítélet: hazug fények ezek. Csak a most és az itt igazságát ismerik. Nem mutatnak helyes utat, nem rajzolnak ki tiszta képet. Hamis önhittel töltik el azt, ki a kezében hordozza, hogy a balga aztán magabiztosan lépdeljen a szakadékba. De ki vagyok én, hogy ítélkezzen fölöttem? Talán számára ez a hamiskás láng hozza el a boldogságot. Pislákoló fényt követni és bízni az eltévelyedés elmaradásában? Élvezni a bizonytalan bizonyosságát, aztán váratlanul a semmibe hullani? Mindezt fájdalom és félelem nélkül. Ez lenne az üdvözítő út?

Undorodtam tőle, ahogy forgattam számban ezt a gondolatot. Tapasztaltam eleget, milyen alávaló páros a fájdalom és a félelem. Éreztem a körülöttem tekergőző éjszaka sötétjének szörnyű terhét is, mely szoros béklyóba fogott. Mégis, inkább örökre ezt a létet választottam volna, mint a hamis lámpások bolygó lelkeiét!

Ha lett volna választásom.

Bár meggyőződéselem szilárd volt és kérlelhetetlen, nem érezhettem magam biztonságban. Aggódtam, hogy a vaksötétben egy sziklaszirt alatt végzem majd én is, akárcsak a keringő ostobák. A homályban vándorlás helyett kerestem hát magamnak egy biztos pontot. Egy helyet, ahonnan kiláttam a rám omló sötétség alól.

Ültem magányosan a fűben, folyton a keleti égboltot bá-

mulva. Egyre csak vártam, mikor látom meg végre az első sugarat, mely megdönti a csillagok uralmát, ezzel az éjszaka béklyózó meghatározottságait. Elhozva nekem az áldott feloldozást, mely után a magam igazsága szerint élhetek végre.

Kibirhatatlanul hosszúnak tűnt az éjszaka, s mind reménytelenebbé vált a várakozás. Elhagyatottság és magány uralkodott el rajtam. Csalódottságot éreztem, ami aztán helyet készített a végső elkeseredésnek. Nem érdekelt már a keleti horizont sem.

Teljes lett a sötétség.

Felhagytam hát a hiábavaló hajnalvárással. Ahogy minden erőm elhagyott, hanyatt feküdtem a fűben, s üveges szemekkel a felettem ívelő égboltot kezdtem bámulni. Egyre csak néztem a piciny lámpásokat odafent, melyek igaz fényt árasztottak magukból. Nem volt azokban semmi emberi, semmi mesterkélt. Nem fogtak tüzet gazdájuk kezében, túlcsondultva nem égették sebesre annak tenyerét. Maguktól értetődően kipettyezték az eget, furcsa képeket kirajzolva.

Nagyot sóhajtottam. A szám sarkában egy csalfa mosoly is megjelent. Nemsokára azon kaptam magam, hogy egy régi dalt dúdoló. Nem a fájdalom vagy a félelem elűzése végett. Minden racionális szándék nélkül, a magam örömére. Öröm! Mily régen hagyta el ez a szó őszintén a számát!

Talán soha nem voltam még ilyen közel az éghez, mint akkor, a földön feküdve, a legreménytelenebb mélység-

ben. Nézttem a csillagokkal kipontozott nagy boltozatot, az eltévedteket vezérlő igaz lámpásokat. Ihletett pillanatokat éltem át. S ahogy a madarak énekükkel csatlakoztak hozzám a közeli fákon, tudtam, érkezett a kegyelem ideje: hamarosan emelkedni kezdett rólam a sötétség. Hajnalodott.

Amiért könyörögtem, hamarosan megvalósult. Elmúlt az éjszaka, és ahogy a keleti égbolton feltűnt a nap, megszűnt a homály is körülöttem. Megmozgattam a lábaimat. Elmúlt a görcs, rövidesen talpra tudtam állni. Nagyot szippantottam a friss hajnali levegőből. Megtisztítottam a tüdőm a fülledt, fojtó páratól. Erősebb voltam, mint valaha.

Feljött a nap, és egyre többen kezdtek jönni-menni körülöttem. Már nem takartam el az arcom előlük. A kibőjtölt világosság minden bátorságával néztem a szemükbe. Határozott voltam, igen, s ez egyre harsányabbá tett. Ordítottam szerte a világba megfélemt igazamat, mint egy tébolyult próféta. Aki csak látott, ámulva nézett rám. S amire korábban gondolni sem mertem: csodáltak.

– Micsoda kitartás és energia! Hát honnan nyered te ezeket? – kérdezték.

– Kizsigereltem a hajnalt! – válaszoltam.

Büszkeség töltött el. Azt hittem, nincs, ami utamat állhatná ezután.

Ám ahogy egyre magasabbra ért a nap az égen, mind gyakrabban éreztem, hogy valami nincs rendben. Újra

hiányérzet lett úrrá rajtam. Az erő, melyet a hirtelen megszabadító hajnal hozott el számomra, kezdett ki-
fulladni.

Ezzel odalett a biztonság érzése is. Összeégett kezű emberek zsongtak körülöttem mindenfelé a nappali fényességben. Mindegyiket láttam: rossz arcú, félelmetes alakok voltak. S mindnyájan láttak engem, bizonyára könnyű prédaként azonosítva. A többi járókelő hol irigykedett vagy csodált, hol gyűlölt vagy lenézett. Örömmel fogadtam, ha valaki tudomást sem vett rólam. Bár a nap még magasan delelt, régi ismerőseimet láttam feltűnni a távolban.

– Nem baj! – biztattam magam, a kétségbeesést elfojtani igyekezve. – Hiszen egyszer már kizsigereltem a hajnalt. Újra erőre kapok majd! Most vakító fény vesz körül! Hogyan telepedhetne rám megint a sötétség?! – egyre csak ezeket ismételtam magamban. Mindhiába. A homály fekete leple ismét reám borult. Ismertem már a menekülés útját, a receptet az önnön-szabadításhoz. Elvetődtem a fűben, hogy láthassam az örök, piciny lámpásokat, melyek nemrégiben már megmentettek. De csak a vakító napkorong tűzött a szemembe. A csillagok, az ihletett pillanatok hírnökei nem voltak sehol.

A körülöttem báméskodók szeme láttára, megszegyenülve ültem le oda, ahol hajnalban megpillantottam az első sugarakat. Ismét reménytelen várakozásba fogtam. Keletnek hátat fordítva áhítottam, hogy bukjon le végre a megszédítő, minden más fényt kioltó nap. Megint itt

voltam hát: a reménytelenség szélén, nyughatatlan várakozástól gyötörten.

A nyugati égboltot bámulva egyre erősebben kívántam: jöjj el, szép esthajnalcsillag! Hozd el az éjszaka csendjét s az egyedüllét ihletettséget! A csillagok új pirkadátát! Hadd zsigereljem ki ismét! Add, hogy a kis fények újra megmutassák nekem a boldogságom útját!

Teljes fényességben, emberek hadával körülvéve ültem a fűben. Fejemre éjfekete gondolatok ereszkedtek. S újra fájt minden. Megint fáztam, és megint féltem. A külső szabadítás biztos tudatában előhívtam hát lelkem mélyéről régi társamat, a reménykedést: ha eljönne az új hajnal, bizonyosan elhagyna ez a súlyos sötétség!

S amíg a megváltó csillagok hajnaláról ábrándoztam, biztonság kedvéért meggyújtottam magam mellett egy lámpást.

Kósa Márta

Fél évszázad...

Ezerszer végiggondolta, hogy miként lesz, és ezerszer reménytelennek tűntek a számba vehető utak. Évek morzsolódtak el, változatlan vágyakozással, néha perzselően felcsapó szavak, máskor hosszas hallgatás. Reménnyel, várakozással, olykor a feledés széles mezejével kacérkodva, máskor tűhegyes fájdalmak között.

Félszáz év – még kimondani is nehéz. A véletlennek köszönhetően találtak újra egymásra egy csodás, aranyló őszi napon, s mint a filmekben, úgy szaladtak egymás felé harminc hosszú év után. Minden képzeletet felülmúló élmények színezték találkozásukat, és a láthatatlan szálak egyre erősödtek közöttük, bár mindketten más-más világban éltek napjaikat. Az utóbbi években azonban már egyáltalán szóba sem jöhetett az új találkozás, a közös jövő reménye szertefoszlott.

Öröm és fájdalom képei, mint mozaikok, szanaszét heverték emlékeikben, idegeikben fel-felremegett a vágy. Csupán lelkük tudta, hogy útjuk álomban és ébren oly szorosán és oly kiszámíthatatlan szeszéllyel kanyarodik szét, és tart újra egymás felé, hogy semmit sem tehetnek sem érte, sem ellene.

Így kezdődött ezúttal is.

Egy este késői, meg nem hallott hívást jelzett az asszony telefonkészüléke, hosszas zöld villogással. Rögvest

ment az üzenet, de válasz immár nem érkezett. Másnap, mint minden szemlehungyás előtt, csendes imádságot mondott a férfiért, s a telefon azonnal csörögni kezdett. – Rád gondoltam éppen – szólt az asszony. S az éjszakai csendességben egymásba hulltak a szavak. – Hiányzol, sosem szabad látnunk már egymást, várlak, tehetetlen vagyok, óvd meg magad. – Könnyek és mondatok, ugyanazok évek óta, reménytelenül, de a lemondás minden jele nélkül, sorsfonalat fonva, kibogozhatatlanul.

Aztán másnap, ébredés után írás született a ki nem mondott kérdések, el nem hangzó válaszok nélküli időkről. Ismerték egymást. Az örökké és a soha vergődésében teltek az évek, évtizedek. Furcsa volt ez a hétfő, színek, fények s meglepő álmok káprázatában telt. Valami végtelen hála lobogott az asszonyban, élet szeretetét ezernyi apró villanással lakatta jól. Lelkében puhán nyújtóztak el a hétköznapi szépségek. Meglepetésére a macska az ölébe kéredzkedett, pedig ilyesmi sosem fordult vele elő.

– Valami rendkívüli nap ez – gondolta magában, és tovább bíbelődött az álommal, melyben szülei kivételesen együtt voltak jelen, igaz, hogy egymással zsörtölődve, de mégis szinte kézzelfoghatóan közelinek tunket számára. Ritkán álmodott bárkivel is, ez az álombéli látogatás simogató volt, hordozta is magában egész nap.

Kertjében évek óta először most ismét szitakötőket fedezett fel – neonvibrálás lilás, kékes virágok között.

Ké hosszasan figyelte a feje fölé szálló fecskék búcsúzkodását, a végtelennek tűnő ég pereme felé indultak el, törekeny szárnyukat erősödő szellő sodorta. Napfényes délutánból alkonyba hajlott már az idő, és még a Duna is kényeztette pazarló képeivel.

Homogén masszává sűrűsödtek benne a szép órák, mikor szokott esti magányában a sötétbe burkolódzó tájat figyelte.

Ekkor megszólalt a telefon. Hirtelen vette fel, meglátta mégis a nevét, s bele is köszönt azonnal. Már jött is a kérdés:

– Holnap merre leszel, mert én a fővárosba utazom, már úton vagyok. Láthatnálak?!

– Én is oda készülök– szólt, s feldobogott benne az öröm.

– Holnap látjuk egymást!– szólaltak meg egyszerre, s egy pillanat alatt megbeszélték, mikor és hol találkoznak.

Elaludni alig tudott, összerakódtak a mozaikok. Az alvás határán is azon töprengett, hogy másnap talán nem ébred időben, elromlik a telefon, vagy elkerülik egymást. Valahogy hihetetlennek tűnt ez a váratlan találkozás, aztán mindent kusza gondolatot pillanatok alatt elnyelt az éjszaka. Korán ébredt, a telefon működött, a vonat kivételesen késedelem nélkül indult. Alaposan megvizsgálta a kalauz táskáját, a nadrágszárán megbomlott szálakat, miközben az komótosan kiállította jegyét.

Mindenféle apróságokkal igyekezett lekötni magát, csak

arra nem akart gondolni, hogy bármi közbejöhet. Egy könyv lapult táskájában, mit ajándéknak szánt, abban lapozgatott. Versek és rövid prózák sorjázta benne a megbocsátásról, ismert és ismeretlen mondatok, olvasni kezdett, de a felszínnél tovább nem jutottak a gondolatok.

Amikor megérkezett, az állomáson egy jól ismert dalam keringett és csapott le rá: „...nem érhet semmi rossz, ha engem átölelsz...” – egy pillanatra megállt, és pénzt ejtett a hegedűtokba, majd sietve ment a metró felé. A mozgólépcsőn egy idegen szedte fel a táskájából kihullatott tárgyakat, hisz észre sem vette, hogy ki pottyantak, mikor a telefonjáért nyúlt. Helyszínmódosításuk sikerült, mivel nyerhetnek néhány percet.

– Hol vagy? – hívta fel a férfit, amikor kiszállt a szerelvényből.

– Most jövök fel a lépcsőn – jött a válasz, s karjuk máris magasba lendült.

Aztán csak álltak összeölelkezve, némán. Megszűnt a világ, semmit és senkit sem láttak, csupán egymásban találtak magukra, a te és az én már nem ismert határokat.

Minden pillanatot a szétválaszthatatlanság érzése lengett körül. Kicsit még üldögéltek az első útjukba eső padon, s az asszony magában egyre csak arra gondolt: nem akarok ma könnyeket, nem akarom, hogy fájjon neki, hadd legyen csoda az új találkozás. Nevetett, míg kedvese sehol sem találta arcán a ráncokat, és azt súgta:

gyönyörű vagy, nem fognak rajtad az évek, és megjegyezte még, mindig is a Te kuncogásodat szeretném hallgatni. Mindegy is volt már a sokévnnyi várakozás s a mai nap mikéntje. Mozdulatuk egyfelé hajlott, indultak hát tovább. Együtt. Ennél semmi sem fontosabb. Míg felértek a várba, még összébb rázta őket a zötyögős vén busz. Nézték a zöld lombkoronás fákat, a várost, a folyót, minden fényben úszott. Turisták sokasága lepte el a templomot, alig találtak maguknak helyet a hatalmas kupola alatt.

Aztán beültek az egyik padsorba, ahonnan jól láthatták az üvegablakok káprázatos mozaikjait.

– De régen ültünk így egymás mellett – szólt a férfi.

– Régen – válaszolt az asszony, és visszapergetve fél-száz évet, érezte, ahogyan összeköti őket testük elégedett árama, s lelkük ismerős simulása eltölti békével szívüket. – Angyalölelés – mondta, és mosolyogva nézett fel a férfira. – Igaz, hogy ötven éve már? Nem csapsz be, és még végül kiderül, hogy csupán negyvenkilenc?!

– Ötven már, de úgy is mondhatom, hogy azóta szeretlek, mióta megláttalak. Nem emlékszem, hogy hány éves lehettem, de nagyon régen volt.

– És akkor ott a mi templomunkban, ahol gyerekek voltunk, azért imádkoztál, hogy örökké szeress engem?

– Igen, de rosszul tettem, azt kellett volna kérnem, hogy örökké veled élhessek – válaszolt a férfi, aztán hallgattak ismét. – Olyan jó ez a csend, s olyan jó akkor is, ha hallom a hangod – törte meg a csendet a férfi, s keze az

asszony kézfején pihent. Sokáig ültek ott, nézték a színes falakat, freskókat, szobrokat, bálványimádás volt mindez, tudták régóta jól.

Később már a bástya falának támaszkodva beszéltek múltról és jelenről. A holnapról csak keveset, tudták, hogy értelmetlen lenne, hisz a sors játékszerei. Az akadályok évről évre növekvő falait – házasság, család, elkötelezettség, adott szó súlya – ezúttal sem tudták lebontani.

A férfi hátralépett, úgy karolta át az asszonyt, s a nő feje mellkasán pihent.

– Így szeretem legjobban, ha így ölelsz – mondta.

Fagylaltot ettek nevetve azon, hogy mindketten a keserű csokoládét kedvelik, és egymás kanalából kóstolták a finom ízeket. A fagylaltozóra sütő kora őszi nap szemérmetlenül bombázta őket, és közben muzsika szólt a teraszon.

Álom volt, s mindketten tudták, hogy álom.

Álom és tökéletes!

Az óra múlt, már indulniuk kellett, az utcán harmonikás andalította a szíveket, a férfi mély zsebéből pénzt kotort elő... Az asszony megperdült előtte, és boldogan karolták át egymást.

A buszmegálló felé igyekezve megszorították lépteiket, mindketten tudták, hogy vészesen közelednek az elválás percei. Már a sarkon jártak, amikor a férfi erős kezekkel maga felé fordította őt, mélyről szakadt fel belőle a sóhaj.

– Tudnod kell, hogy nagyon szeretlek – s megfényesetekintete.

– Tudom – válaszolta ő, s elmaszatoalta a férfi arcán le-
hullni készülő cseppeket. Magáét pedig a férfi pólójá-
nak ujjába törölte. – Én is szeretlek – súgta, és újra
mellkasára hajtotta fejét, ölelték egymást, hosszan, szót-
lanul.

A buszon előkerült ismét a könyv, benne a Múzsának
szóló sorok.

– Ne szomorkodj – nézett a férfira lágyan.

– Fejembe látsz? – tekintett az rá. – Nehéz visszamenni,
nehéz nélküled, de mást nem tehetek.

– Feloldozlak, ne bánkódj, kérlek, hálás vagyok a mai
napért, és megbocsátom döntésedet.

Az óramutató sürgetően jelezte az időt, a hatalmas téren
még utoljára egymás karjába fonódtak, mosoly és fáj-
dalom egymásba vegyült régi receptjük szerint.

A férfi a lépcső felé indulva még egyszer visszaintett.
Az asszony halványodó mosollyal figyelte a sietősen tá-
volodó lépteket, s amikor már nem láthatták egymást, a
korlátra támaszkodott, majd hosszasan idézte, s magába
zárta az áldott szerelmes perceket.

Könyörgés hűvös hajnalon

Légszomjas hajnalon
szél lebbent a kertben
csendülő szélvitorlásan kagylók koccantak
hívtak
s
mentem
lábam fürdőzött fű közé furakodó csillanó cseppek
mámorában
frissítő
sugárban mosdatott a hideg víztaréj
légy
hálás
ma
is
magadért
néztem
az
aszályban
is
hatalmasan
hajókat ringató folyót
korbács
csattant
evezőpárok
szelték
a
Dunát

egyszerre
lendültek fel és csapódtak vízbe
páros lapátok
fénycikkanásuk
ritmusát
kívülem nem is hallotta más

csendtörő lélekladikok
kettéhasították

a
békét
idebent

csak
álltam
fodrozódó
szélringató
hűvös
vízsugár
permete
bőrömnék ütközött
lecsendesült
hullám
táguló létfodros karikák ejtettek rabul
ahogy
a
víz magasból visszahull
úgy

hullt
rám
a
kérés
Uram
aprócska csodák
varázstükrében
hadd lássam arcomat tisztán minden reggelen
add
ömölgjön
lelkemben
szerteszét
az
életszerelem

engedd
hogy
bűneimért magamnak megbocsássak
tüzet adj
hitnek
újra éledő éltető színsóvár lázadáshoz
társat.

Kreischer Kornélia

A negyedik éjjel

„A remény a létezés része”

A tízéves kisfiú arcán lázrózsa virított. Orrából csövek lógtak, karjai, lábai az ágyszélhez kötözve, preparált bokájába ütemes egyhangúsággal csöpögött az infúzió.

A kórházi szoba halvány fényben szunyókált, mint a gyermek. Negyedik éjjel, hogy mellette bóbiskolt édesanyja, simogatva a kis kezét, vizes ronggyal törölgetve a kicserepesedett gyermekszáját.

Elmúlt éjfél. Az orvos szinte hangtalanul lépett az anyához.

– Bejöttem megnézni a gyereket – mondta alig hallhatóan.

– Doktor úr, ugye jobban lesz? – remegő hangjából a reménykedés erővel kúszott elő.

Az orvos hallgatott. A hosszúnak, félelmetesnek tűnő csendben csak a gyerek szabálytalan, ziháló lélegzetvételét lehetett hallani. Sokára szólalt meg, halkán, tárgyilagosan.

– Asszonyom, mindnyájan Isten kezében vagyunk, többet nem tudok mondani.

Zörögtek a szavak, és szétgurultak a szobában. A tárgyaknak nekiütözve, visszhangozva jutottak vissza anya fülébe, jutottak el tudatáig. Nem vette észre, mikor ment ki az orvos.

A hallottak hatására légüres tér kerítette körbe, agya is üres lett, a gondolatok kuszán ködbe veszttek.

– Meggyógyul – mondta halkan nagy sokára. – Meggyógyul – ismételte egyre hangosabban.

A szoba falairól visszapattantak a szavak, és felerősödtek, hirtelen úgy érezte, hogy már kiabálja: Meggyógyul! Nem tudta, nem akarta elfogadni a tényt, hogy hasnyálmirigy-gyulladásal műtötték a gyermekét.

Kintről már szürkeség derengett, hajnalodott. Imádkozott magában:

– Uram, segíts, kérlek, ne vedd el a kisfiamat!

Beleszunyókált az imába, és az álmoképben látta netvetni, szaladgálni kisfiát.

Ez az álm volt az első reménysugár. Szinte megnyugodva ébredt. Reggel lett, készülődött munkába menni. Megérkezett felnőtt fia, vele váltották egymást a kicsi mellett.

A kórházi ágyon megmozdult a kisfiú.

– Szomjas vagyok! – Ezek voltak első szavai, ám nem kaphatott inni. Vizes ruhával törölgették ajkát, kézfejét, lábát.

Az anyának indulnia kellett. Megsimogatta még egyszer a gyerek lázas fejét, és kilépett a folyosóra a mindent éltető remény érzetével, ami erőt ad a jelen elviseléséhez, szívében új érzéssel, agyában új gondolatokkal, hittel telve, hogy ezután jobb lesz.

Négy nap óta először gondolkodott el azon, mi is történt a kisfiával, mitől került ilyen állapotba?

Eszébe sem jutott, alig fél év telt el Csernobil óta....

Májér József

A remény hajnala

Csillagtalán, komor az ég
a két világ peremén.
A halál lesben áll.
Az öregember nyitott szemmel a semmibe néz.
Régi mozaikok tarkítják az éjt.
A talán igaz se volt múlt
színes ceruzáinak
és gyermeteg krétarajzainak freskói
döcögve bandukolnak a képzelet útján.
Nem áll meg a kép.
Sunyin elsomfordál minden létezett pillanat.
A boldogság csak hüvelyknyire nyúlt.
A fájdalom nem kell!
Mellőzzék ezt az éjszakát a kínok,
és ne kísérvék a holnapot!
A test sajog.
Az aggkor nyavalyáira
gyógyír a pihenés.
Az elfáradt szív már lustán dobog,
de az elme friss,
ellenáll a test kihívásainak.
Nőre gondol.
Egy mellette szuszogó, kielégített nőre.
Asszonyillata kiszökik a paplan alól,
és az öregember nagyot szippant.

De rég érezte már!
Az ablakon beszűrődik az ólomszürke fény.
Fakó paripáján üget a remény.
Az öreg nyúl felé,
mert neki hozta el az új napot.
Eltöröl freskót, mozaikot,
felkel az ágyból,
és tesz-vesz, pezseg,
pedig nincsen fontos dolga.

Csaló remény

Úgy szeretnék boldogan kacagni!
Megsimogatni a bánat arcát,
s a fuldokló lelkem szikes taván
messze úsztatni tákolt tutaját!

Mellém szegődött, mint mihaszna eb,
emberré formált, férfiként gyötört,
majd a rút élet útvesztőiben
megkövezett, és végül összetört.

Sodort a szél. Mint hulló falevél,
szálltam a kaján képzelet felé.
Eső vert, vagy mosolygott rám a nap,
villám hasított derékban ketté.

Az örök szürkület homályában
olykor megcsillant egy villanó fény,
s csaló csillámok káprázatával
behálózott a csapodár remény.

Hittem neki. Vágytam, amit ígért:
boldog gyermekkort, töretlen jövőt,
gondtalan életet, szerelmeket,
békés aggkort, őszinte szeretőt.

Becsapott! Tudjátok meg, becsapott!
Nyájas szava, jaj, hamisan csengett!
Legszebb arcát fordította felém,
mégis a terror korbácsa edzett.

Az embertelen sors előretört
a kéjes, sunyi ígéret mögül,
s együtt sírdogáltam a hazával
hosszú évtizedeken keresztül.

Már nem nézek felé, szakítottunk.
Jobb nekem, ha másnak udvarol.
Az ábrándozó, naiv ifjúság
szapora léptekkel felé lohol.

És ez így jó! Igaz, csak rút csaló,
csak hűtlen szerető, de az ember
vágynai nélkül fél életet él,
sivatagban bolyong, mint a berber.

Máté Miklós

Tű a kazalban

Valaki kazalba hordta
a Földön az életet,
s rendül hagyta:
érkezzünk, távozzunk,
örvendjünk, bánkódjunk,
pusztítsunk, teremtsünk,
nemzzünk és temessünk,
sorsunkba szöve
bűnöket, erényt,
kétséget, reményt,
gyönyört és gyötrelmet,
szépséget, förtelmet...

Valaki kazalba hordta
a Földön az életet,
s rendül hagyta:
járjunk körbe-körbe
tetteink terepén,
merengve kerengőn,
szenvedve vezeklőn,
látván, mily csenevész
földi létünk, mint enyész,
s mégis keressük a tűt,
míg meg nem leljük
halálban, életben,
az okot, az értelmet...

Mészáros Ildikó

Remény

(Amikor megkondul a harang...)

Fékcsikorgás. Sötétség. Egyre ijesztőbb hallani a szirénázó mentőautó közeledtét.

Hová? Kiért jön? Választ csak egy hét múlva kapott, mikor a kórházi ágyon felébredt a kómából. A lábadozás hosszú és nehéz volt, ám kislánya őszinte vidámsága, ragaszkodása segített a gyógyulásban. Már rövidebb sétákat is tettek, ilyenkor kislánya volt a „támasza”. Sétájuk mindig a kedvenc térre vezetett.

– Apa! Nézd milyen hatalmas a harang! Bimm-bamm. Ugye, milyen szép? Szeretnék én is egy ilyen harangot! Bimm-bamm! És ha valami fontosat szeretnék mondani, akkor csak meghúzom, te meghallod, és máris itt vagy! Ugye, megcsinálod?

Ilyen kérésnek nem lehetett nemet mondani.

Együtt készítették. Ez volt a titkos jel kettőjük között.

A magas, szőke hajú férfi gondolataiba merülve igyekezett hazafelé. Épp befordult az utcába, amikor megszólalt a templom harangja. A fárasztó nap ellenére is kedves mosoly húzódott meg szája szegletében, és megszorázta lépteit, pedig nem volt könnyű, hiszen amputált lába nem mindig engedelmeskedett.

– Apa! – kiáltotta egy aranyszőke, göndörfürtös hajú kislány. – Soká jöttél! Nagyon, de nagyon vártalak. Hol voltál ilyen sokáig? – de választ sem várva, máris apja ölébe fészkelte magát. – Meghúztam a harangot is! Hallottad?

– Igen, hallottam. – Óvó szeretettel megsimogatta kislánya fejét, ahogy csak az apák tudják.

Az este az övék volt. A kislány csacsogott. Eldicsekedett az iskolában kapott jegyeivel, sőt azt is elárulta apjának, ma ki húzta meg a haját!

15 év múlva

A kislányból nagylány lett, de apjához való ragaszkodásán nem fogott az idő. „Ugyan milyen meglepetést kapok ma?” – gondolkodott, hiszen jól tudta, hogy ma, a 18. születésnapjára apja biztosan valami érdekes dologgal készült.

Az apa a kertben, a rózsák között válogatott. Szerette volna a legszebbet ajándékozni lányának. Léggömbökkel árasztották el az udvart lánya barátaival. Örült volna, ha felesége is részt vesz az előkészületekben, de morcos arcát látva erről hamarosan lemondott. „Talán fáradt” – gondolta magában. Hirtelen ötlettől vezérelve egy gyönyörű piros rózsát nyújtott át feleségének, remélve, hogy mosolyt csal arcára.

– Mit pattogsz itt, te nyomorék! Épp ideje, hogy megtudd: a lányodnak nem te vagy az apja! – És a kapott rózsát oly dühvel dobta el, hogy a léggömbökből bizony

egy pár darab nagy durranással elrepült. – Szabad akaro-
k lenni! Érted? Szabad! Tűnj el!

Az apa nem kérdezett, mert nem tudott. A szavak szí-
vébe martak, torkát gombóc szorította. S ekkor lánya
szaladva repült hozzá.

– Húha! Micsoda pompa! Köszönöm! Hallottam a ha-
rangot, és már itt is vagyok !

Az apa mosolygott. Minden erejére szüksége volt. Az
ő lánya, az ő kicsi lánya? Nem az övé? Az nem lehet!
El innen el! El kell mennem! Ő soha ne tudja meg ezt
a hírt!

És ment.

Külföldön dolgozott évekig.

A lánya azonban nagyon hiányzott. Nappal belevetette
magát a munkába, de éjjel...

Látta, amint lánya kibontott szőke haját simogatja a
szél, és boldog mosollyal szalad kitárt karjai felé. Ez a
kép beleivódott sejtjeibe, álmaiba.

Minden éjjel beszélgettek telefonon. Tudta, hogy uno-
kája született, Balázs.

– Apa! Képzeld! Balázs rád hasonlít! Fúr-farag, mint
te! Sokat mesélek rólad, és ő is kérdez. Mikor látogat
meg bennünket a papa? A múltkor még az iskolába is
elvitte a kis harangot, és büszkén mutatta mindenkinek.
Ezt az én papám csinálta!

Igen. A harang. Már hajnalodott, de fülében még mindig zúgott a harangszó. Két kezét fülére tapasztotta, de így is egyre erősebben hallotta: bimm-bamm.

Tavasza volt. A napfelkelte vöröses aransárga fénye szinte vakított. A látvány gyönyörűségét fokozta, hogy a hirtelen kitisztuló égbolton madarak röpködtek. Ámulattal nézte kecses repülésüket.

„Hová, hová?” – és gondolatban szárnyukra pattant. „Mennem kell!” – határozta el nyomban.

Délután már a repülőgépen ült.

– Apa! Tudtam, hogy jössz! Tudtam! Már egy hete minden éjjel meghúztam a harangot! Ugye hallottad? Nagyon szeretlek!

– Én is nagyon szeretlek, kislányom!

– Papa! Papa! – szaladt felé gyors iramban Balázs, és akkorát ugrott az ölébe, hogy a váratlan lendülettől megingott. Lánya szorította magához. S így, hármában egymást ölelve, kacagva, sírva együtt indultak el.

– Papa! Képzeld! Anya férjhez megy, te vezeted be a templomba, én pedig viszem a fátyolt! – mondta el gyorsan a legújabb eseményt Balázs.

Egy hét múlva a templom gyönyörűen kidíszítve várta vendégeit.

Feleségével a múltól nem beszéltek. Amikor átadta a borítékot, hogy az esküvő költségét teljes mértékben fedezze, még talán mosolyt is vélt felfedezni arcán.

A menyasszony a templom ajtajában állt. Gyönyörű volt. Jobbján apja, a fátyolt pedig kislánya fogta. Boldog volt!

Megszólalt a harang: bimm-bamm.

Apjával az ismerős hangra egymásra néztek, mosolyuk mindent elmondott, amit eddig is tudtak.

Lassan, nagyon lassan elindultak.

A menyasszony e földi boldogság minden léptét élvezte.

Két szerető férfi kíséri, a harmadik az oltár előtt várja.

Kell ennél több?

Az anya figyelte az eseményeket, de gondolatban távol volt. Talán a felhőkön túl, ahol csak a képzelet szárnyal.

Semmibe révedő szeme üvegessé vált. S látta magát mennyasszonyként a kedvesével, aki megígérte, ha megszüli gyermekét, oltár elé vezeti.

És most nem ő áll az oltár előtt, hanem a lánya...

Lánya? – kit azért szült meg, hogy őt feleségül vegye szerelme!?

De nem! Hazudott! Becsapott! Keze ökölbe szorult.

Szája szegletében torz vigyor.

A szertartás véget ért.

Lánya – most már férjével – odament hozzá. Kezét simogatásra emelte, ajkán még a köszönetmosoly elindult, de amikor meglátta anyja szemében a vörös démont, egy pillanatra hátrahőkölt. Nem értette a dolgot.

Nem. Még nem, de a következő pillanatok

– Te vagy az oka mindennek! Tudd meg, hogy ez a férfi, nem az igazi apád! – és hangos hörgéssel levegőért kiáltott.

A lány apjára néz, aki könnycseppekkel a szemében mély szeretettel átöleli:

– Szeretlek, kislányom!

A mentőautó éles szirénája belehasított a templomi csendbe...

A lány, amint kilépett a templom ajtaján, a szemközi fán madarak százai egyszerre szálltak fel, apró szárnyaikkal, kedves csicsergésükkel köszöntve az ifjú párt. A tavaszi nap vakító sugarai egy pillanatra arra készíteték, hogy szemét becsukja, mégis elindult.... az Élet a boldogság reménye felé.

A harang is megkondult: bimm-bamm.

Metzger Soma

Örök reménykedés

Ő az, ki nem tűnik el,
Ő az, ki ott volt és ott lesz,
A sors egyszer ad, egyszer pedig elvesz.
Vágyódni mindig, de elérni soha,
Ő a velünk élő rejtett mostoha.

Miért kell mindig minden,
Miért reméljük?
Nem látjuk, hogy a világot szinte már feléltük?
Mindent tudni akarunk,
Mindent birtokolni és megmászni.
Ha nem megy, elkezd minket frusztrálni.
Isten, ki magát formázta meg bennünk,
De hiába a tudás, teljesen nem ő lettünk.
Ő csak adni tud, tehát övé a Minden,
Míg mi szomjazzuk az övét, mire remény nincsen.

Mi mindennek a kezdete,
Hogy lehet porszem és részecske?
Hisz ezért született meg ez a rengeteg szép eszme.
Tudományok, kérdések és persze válaszok,
De mikor tudunk meg mindent,
Mik itt a támaszok?
Nehéz a végszó,
Sok a betű, de üresek a sorok,
Remélem, egyszer a kirakósba egy puzzle-t én is hozok.

Régi érzés

Keresem, néha rám tör,
Kutatom, s mint száz tör,
Úgy csapódik belém,
Ő, ki már rég nem az enyém...
Vége már?
Mire vár?
A gyerekkor érzése?
Vagy csak egy foszlány?
Nincs, ki vagy mi előhozná?
Nincs, ki szívem vele átkarolná...?
Vége már?
Félve jár.

Nincs boldogság?
Vagy nem is volt?
Fehér már a szelíd Hold.
Hagysz nyugodni végre már...?
Ő, a jégmadár,
Remény nélkül égbe száll.

Molnárné Boda Mária

<http://virtuálremény.pont.hu>

ENTER...

Huszon mostani század...

***Wifi** van, remény nincs.*

Térerő féltett kincs...

Látszat van, való nincs,

Érezni drága kincs.

Rossz élmény? Törölve!

Gépezhetsz hátradőlve!

Küldj e-mailt Emilnek, s menj el hozzá egyszer,

Mert hidd el, hogy egy nap majd lefagy ez a rendszer!

Nem marad semmi, csak hit, remény, szeretet,

Van, aki réges-rég felírta nevedet...

(ÖN)CNTRL SAVE...

Anyám méhéből ki**PRINT**elt a Rendszergazda,

S most patronnyi életem feltettem egyetlen lapra.

Ebben a világban élek, hol ép gépben ép lélek,

Lázadva hiszek a grafitban, minden felületen élek.

Múltszagú könyvek lapjait forgatom,
A virtuál térben idegen vagyok.
CHATlek botlok a cyber világban,
Igaz örömet lelek a kukacvirágban.
Műholdról keresi **GPS** az utat,
Mezítlábam alatt apró hangya matat.
A kijelzőn pixelre lebontott valóság,
Millió képpontból épített hazugság.
Egérrel kattintok, kurzorral lépkedek,
Googlemap utcákban könnyen eltévedek.

Kívülről szemlélem képpontyi valómat,
Addiktként matatom okos kis telómat.
Hasztalan futtatom applikált önmagam,
A menüben elveszve bolyongok céltalan.
Töltőn függ laptopnyi monitor életem,
Arctalan profilom **Facebookra** kiteszem.
Skype-olva kutatok emberi hang után,
Kamerás fejemből nézek ki rém bután.

Ha vírus tör látszatnyi virtuál létemre,
Tanácstalan tekintek lefagyott gépemre.
Bénultan szemlélem borderline világom,
Leggyengébb pontomat félve retusálom.
Újra telepítem, frissítem a rendszert,
Újra tákolt önmagam elmentem ezerszer.

Internetes térben látogatom anyámat,
Megfürdetem, öltöztetem, áthúzom az ágyat.
Hiába csatolom, mit kért ő már ezerszer,
Hagyjam a vásárlást, csak kattintsak rá egyszer!
Csak klikkeljek rá végre, s buszra ülve menjek,
Hogy szoríthassam kezét, s hogy magamról meséljek!
Érintsek szivárványt, szedjek kukacvirágot,
Reményből építsek igazabb világot!
Hangra és illatra nyomjak ezer like-ot,
Ízleljem, érezzem a teremtett világot!

Álmodjam jelenbe a féltve őrzött múltat,
Izzadva, könnyezve építsem az utat!
Lebukó nap fényét túl a horizonton,
Szemléljem nyugodtan, s álljak meg egy ponton!
Hol falakba ütközik a virtuális világ,
Ott kezdődik az emberség, s megszűnik a magány.
Közösségi oldal helyett közösségben éljek,
A tapintható szeretetben makacsul reméljek!
Csinos kis profilért ne adjam fel magam,
Nehéz pillanatban szorítsam a fogam!

Megélve fájdalmat s igaz boldogságot,
Életre álmodom virtuál világom.
Kilépek a **Word**-ből, hisz elég már a szóból,
Csinálni kell, tenni! Nem fecsegni a jóról!
Letéve a **GPS**-t, utat törni a mában,
Megtalálni saját helyünk a valódi világban.

Bőrünkön érezni a teljes valóságot,
Szívünkben éltetni a pislákoló lángot.
Nem hagyni, hogy elnyeljen a látszathoz nőtt világ,
Remélni és hinni, hogy a síron is nő virág...

Klavia(tor)túra...

ESC... képtelenség törölni a fejből,
@ rágta almában lüktet a remény bentről.
Új sort nyom bennem a gépies **ENTER**,
CNTRL HOME lenyomva, talán hazaérek egyszer.

CapLock univerzum, megnő karaktered.
ALanTas világban keresed a helyed.
SPACE billentyűvel közt hagysz magad előtt s után,
DELETE töröl mindent, te meg nézel furán.

CNTRL A -val kijelölöd egész életedet,
Ha bekrepál a **GPS**, nem találsz helyed.
CNTRLlálod magad, mented és kivágod,
CNTRL SAVE-vel elmented parányi világod.
WWW. oldalakba tömöríted magad,
Mire átlátod világod, kihullik a hajad.

CNTRL END....

Szomjúság

Lehunyt szemmel botorkálok,
Álmomban hús kutat látok,
Zárt ajkam rút, repedezett,
 Belül égek, elepedek,
Andalogva meg-megállok,
 Nehéz utak, délibábok,

 Élet tüze izzik bennem,
Góbi elveszett fiára leltem,
 Esőcseppek, forró pára,
Könnyű zápor Bethesdára.

Palkó Tünde

Új idő

A kezemet tördelve ültem az orvos irodájában. Egyéves eredményt várok. Ha kiújult a... nem, dehogy. Eddig kitartottam, nem hagytam, hogy bárki elcsüggessen. Minden pillanatban bíztam benne, hogy minden rendben lesz. Most is csak remélni tudom, hogy jól végeztem a dolgom. Most ültem le, de már úgy tűnik, mintha örökkévalóság óta várnék.

Csak hallgattam az utca moráját, élvezni akartam az ős minden apró rezzenését. Ahogy a cipőm talpa a járdát taposta, ahogy a szél a levelekkel játszott az avarban, és közben az arcomba csípett, önkéntelenül elmosolyodtam. Normál esetben összébb húztam volna magamon a kabátom, de most hagytam, hogy alámásson és csiklandozzon. Mélyet szippantottam a friss levegőből. Ahogy elhaladtam a zöldséges előtt, Marika néni utánam kiáltott.

- Szervusz, Bélám. Minden rendben? Rég láttalak.
- A legnagyobb rendben. Fanniért megyek az iskolába.
- De gyalog, Bélám? Te soha nem gyalogolsz, beteg vagy tán?

Megtorpantam, mint aki falba ütközött. Visszaléptem elé. Értetlen tekintete mosolyt csalt az arcomra. Egy csókot leheltem a homlokára, és tovább siettem. Most én akartam várni Fannit az iskola előtt.

Közben az eső is szemerkélni kezdett. Egy apró mozzanat, és minden megváltozik. Nehezebb lett a levegő, más az illat, a zajok is megváltoztak. Másodpercek alatt más lett a világ. Megálltam egy pillanatra, és csak hallgattam a változást. A koppanó esőcseppeket a megsárgult száraz avaron. Az éppen földre érkező leveleket, melyek immáron meghajoltak az ősznek. Változott a forgalom is, a zajok felerősödtek.

Mint aki álomból ébred, riasztott a gondolat. Elkések. Megszaporáztam lépteim. Végre itt van Apa, és első nap elkésik. Nagy megkönnyebbülésemre, előbb értem oda a sulihoz, minthogy kijöttek volna.

Leültem hát a kerítés betonjára, és vártam. Neki-támasztottam a fejem a vasnak, és csukott szemmel hallgattam a világot. Ezt is most tanultam, csendben figyelni. Még nézni sem kell. Csak az apró mozzanatokra figyeltem, ahogy a túsarkak kopogtak tőlem pár méterre a betonon. A busz fékjeinek ősrégről árulkodó csikorgását. A jelzőlámpa halk pityegését. Káosz volt, de mégis tökéletes összhangú egész. Csengőszó hallatszott, és a hátam mögött egyszer csak megmozdult a világ. Léptek, zshivaj, önfeledt hahotázás. A kezdődő hétvége hangjai. Figyeltem a kifelé hömpölygő gyerekáradatot. Időközben több szülő is érkezett, míg figyeltem őket, egy ismerős, vékony kis hangocskára lettem figyelmes:
– Mert az apukám azt mondta, időben itt lesz.
– Rendben, drágám, akkor kinn megvárom veled. Hátha... megint dugóba keveredett. És... biztos, hogy azt mondta, hogy ő jön érted?

– Apukám azt mondta, ő jön. Időben.

Felálltam rögtönzött nyugalom-szigetemről, hogy ha kiérnek, meglássanak. A hatásom nem maradt el.

Fanni nekemszaladt, és átkarolta a derekam. A tanárnő pedig őszinte meglepettséggel a tekintetében bólintott. Hacsak nem látok hamis képeket, mintha még elismerés is csillant volna a végén.

– Akkor, Fanni, hétfőn – intett, és visszament.

– Na hova megyünk? – somolygott Fanni.

– Hova? Hogyhogy hova? Hát nem haza? – kérdeztem.

– A-a. Nem haza. Vagyis de, majd haza. De most! Megyünk a Fánkvilágba. Azt mondtad, ha eljössz értem, oda megyünk, és kapok egy kakaót meg egy olyan színes cukros fánkot – megragadta a kezem, és már húzott is a kávézó irányába.

Így történt, hogy tíz perc múlva már mindketten a vaniliás, színes, cukros fánkunkat ettük, és Fanni a homlokáig maszatosan a kakaóját iszogatta.

Féltem megkérdezni:

– Fanni.

– Grm – harapott egy óriásit a fánkjába. Már amennyire azzal a csöpp kis szájjal lehetett óriásit harapni abba a nagy fánkba.

– Mikor mondtam, hogy eljövünk fánkozni?

– Mikor azért nem jöttél értem, mert elvittek a kórházba. Szégyen suhant át rajtam. Még csak nem is emlékeztem. Úgy, mint sok száz más ígéretre sem. Pedig mennyire, de mennyire szerettem.

Harapott még egy nagyot a fánkjába, aztán el-

vicsorodott, hogy megmutassa, a cukormáz a fogára ragadt.

– Bvlee – nevetett.

És akkor az a szempár mindent megmutatott. Amitől tartottam, nem létezett. Ő soha nem haragudott.

Elszorult a szívem, mi lesz, ha ez csak átmenet. Mi lesz, ha többé már nem tudom elhozni fánkozni. Ha nem látom őt...

Nem, nem lehet. Már nem adok teret többé a kételynek. Itt vagyok, és élek. Maradok.

Az emlékeimből az asszisztens riasztott.

– Még néhány pillanat türelmet. A doktor úr most végzett a műtőben. Pár perc és itt lesz.

– Rendben – köszörültem meg a torkom. – Köszönöm. Azzal elsietett.

Nem bírtam egy helyben veszteg. Odasétáltam az ablakhoz, és néztem az őszbe forduló világot. Egy év... Milyen rég volt már. Ott a fánkosnál, azóta minden pillanatom így élem. Ott még sokat meg-megálltam, és tanultam élvezni a pillanatot. És most, ha megnézem, hol vagyok. Nincs fogalmam semmiről, de azóta mégis mindent tudok. Hogy ott, azok a fák nem lesznek mindig ilyen magányosak. Hogy a táj mindig változik. Hogy az ősz után tél jön, majd a tavasz hozza az enyhülést, hogy a forró nyárba kiteljesedhessen. Hogy azok a parkban játszó gyerekek egyszer felnőnek.

Ekkor nyílt az ajtó mögöttem. A doki ráncos kezét pillantottam meg először, még beszélt valakihez a folyo-

són. Megdermedtem, a másodperc töredéke alatt
milliónyi érzés suhant át rajtam. Belépett, becsukta az
ajtót maga után.

Rám nézett, széles mosoly terült el az arcán.

Míg a szemében már láttam. Jól csináltam.

Pergel Antal

Szuszogó

A fiatal házaspár boldogan vitte haza első gyermekét. A fiúcsecsemő szép volt, nekik a legszebb. Az életük középpontja lett a kis ember, aki erőteljes hangon követelte az életéhez szükséges javakat, s ha megkapta, nyugodt alvással pihente ki új élete megpróbáltatásait. A kiságyból megnyugtató szuszogása hallatszott.

„Szuszogó” – mondta apja, aki büszkén figyelte fiát.

A bajok néhány nap múlva kezdődtek. A gyerek egyre nyugtalanabbá vált. Sírása előbb erősödött, majd egyre halkabb és erőtlenebb lett. Szülei kétségbeesetten és tehetetlenül figyelték a változást.

Teltek a napok, s a gyerek egyre hosszabb időt töltött alvással. Látszott, hogy egyre gyöngébb, szuszogása mind halkabbá vált.

A szülők tudták, hogy nem várhatnak tovább. Az orvosi rendelőben a falu háborút megjárta, elismert orvosa fogadta őket. A teremben majdnem minden fehér volt. A csempék, a székek és a vizsgálóasztal borítása, az orvos köpenye a tél színének ridegségét árasztotta.

Az orvos a gyerek fölé hajolt, és hosszasan vizsgálta. Szemüvege ezüstösen csillant, ahogy a szülők felé fordult:

– Nincs ennek a gyereknek semmi baja, csak az anyja tehetetlen – mondta ki a diagnózist.

Az anya úgy érezte, mintha jeges fuvallat érné. Föl-

öltöztette fiát, s megszégyenülten haza indultak.

Amint kiléptek az ajtón, az orvos leült, szemüvegét az asztalra tette. Szemében szomorú fény jelent meg, s hosszan nézte a rendelő csukott ajtaját.

Két nap telt el. A családban terjedt, hogy a kisgyerekekkel valami baj van. Két nagynéni állt a kiságy fölött, s nézte az egyre gyengülő, sápadt testet.

– Ugyanaz? – kérdezte az egyik.

A másik rábólintott.

– Ugyanaz, mint a János fiáé volt. A családban a fiúk-nál öröklődik. A János fia belehalt.

– Azonnal visszük a gyereket az orvoshoz! – szólt az anyának az egyik nagynéni. Jóformán futva tették meg az utat a rendelőig. Az orvos meglepődött, amikor majdnem rátörték az ajtót.

– Doktor úr, haladéktalanul kórházba kell küldeni a kisgyereket! – mondta ellentmondást nem tűrő hangon a nagynéni.

– Valószínűleg egy örökletes betegsége van, ezért gyengült le ennyire – tette hozzá.

Az orvos előbb a két nőre, majd az alig pihegő gyerekre nézett. Az asztalhoz ült, és gyors mozdulatokkal megírta a beutalót.

Amikor a mentőautó elindult, az apa reménytelenül nézett utána. Bement a házba, és nézte az üres kiságyat.

– Szuszogó, Szuszogó, mi lesz velünk? – mondogatta.

A kórházba érve egy gyerekorvos vette kézbe a kisgyereket. A doktornő levetkőztette, és alaposan megvizsgálta az életjeleket már alig mutató kis testet.

– De kár ezért a szép gyerekért! – mondta önkéntelenül. Az anya szeme előtt elsötétült a világ. Hirtelen nem is tudta, hogy hol van, csak a doktornő szavai csengtek újra és újra vissza.

– Doktornő, ugye nem hal meg? – kérdezte kétségbeesetten.

– Gyomorszájszűkülete van. Egy izom ránőtt a gyomorszájra, ezért nem jut táplálék a szervezetbe. Esélye csak akkor van a fiának a túlélésre, ha azonnal megműtjük.

– Van még remény, hogy sikerül a műtét?

A doktornő töprengve nézett maga elé, majd az anya szemébe nézett.

– Nem akarom Önt áztatni. Mindent megteszünk a siker érdekében, de ide már több kell, mint az orvostudomány. Némi reményt adhat, hogy a gyomorszájszűkülettel született fiúk nagyon erősek. Sikeres műtétet követően gyorsan fölgyógyulnak, sokan közülük felnőttkorban kitűnő sportolók, többen olimpiai bajnokok lesznek. Most azonban nincs időnk! Ha belegegyezik a műtétbe, itt írja alá – mutatott a papírra a doktornő.

– A férjem belegegyezése...?

– Egy perc vesztegetnivaló időnk sincs!

Miközben előkészítették a műtöt, az anya látta, amint a doktornő igyekezett vért venni a gyerektől.

Rövid vizsgáladás után megértette, hogy már csak a fején lévő érből juthat vérmintához. Az anya elborzadva látta, amint a tű beleszúr az élettelennek tűnő testbe.

– AB negatív. Sürgősen egy egység! – kiáltotta a dok-

tornó a sebésznek, majd bezárult a műtő ajtaja.

Az anya maga sem tudta, hogyan botorkált le a lépcsőn. A kórház előtt egy park volt. Az októberi őszben hidegen fújt a szél, vörössárga levelek kergetőztek a bokrok között. Néhány járókelő fázósan sietett át a parkon. Ekkor vette észre a templomot. Ajtajából sejtelmes fény szűrődött, tetején a hold fénye világította meg a keresztet.

Belépve tömjén és krizantém illatát érezte. A nagy, fehér szirmú virágok elborították a főoltár előtti teret. Rajta kívül senki nem volt a padokban, mégis úgy érezte, mintha figyelné valaki. Egyik mellékoltárnál Szűz Máriát ábrázoló festmény látott. A sejtelmes belső fényben mintha megelevenedett volna a kép. Szűz Mária ruháját szellő mozgatta, hullámzottak a színek. Szeme szelíden nézte a virágok tömegét.

Az anya térdre ereszkedett az oltár előtt. Kezét összekulcsolta, s mondani kezdte az imát:

– Miatyánk, Isten, aki a mennyekben vagy...

Számtalanszor elmondta az évezredes imát, s mindig könyörgött, hogy ne hagyják meghalni egyetlen fiát.

Órák teltek el, vissza kellett mennie a kórházba. Nehezen hagyta el templomot, vállát mintha ólomsúly nyomta volna. Már azt sem érezte, hogy a távolból egy tekintet, Szűz Mária tekintete kíséri.

A kórházban rideg csend fogadta. Tanácstalanul téblábolt, nem mert a műtőhöz menni. Egy arra járó orvostól kérdezte, hogy tud-e valamit a most műtött kisgyerekről?

Az orvos azt válaszolta, hogy nem mondhat semmit, érdeklődjön a műtétet végző sebésztől.

Fölbotorkált a lépcsőn. Még világított a nagy műtőlámpa, de az asszisztensek már a műszereket rakták el. Az acél rideg csörgése kísértetiesen hatott a folyosó félhomályában. A műtőasztal üres volt, csak egy fehér lepedő takarta.

Halálra váltan nézett körül, amikor meglátta a sebészt. Az orvos már levette maszkját, homlokán apró vízcseppek csillogtak.

– Menjen a kórterembe, anyuka – mutatott az ajtóra a sebész. Kemény legény a fia – tette hozzá fáradt mosollyal.

Mielőtt belépett volna a kórterembe, hirtelen hátrafordult. Mintha nézné valaki. A folyosó végén egy műtősrúhába öltözött nővér állt. Arcán maszk, csak a szeme látszott.

„Ez a szem! Valahol már láttam ...” – tűnődött az anya. Azután eszébe jutott. Nem is olyan régen, a templomban, Szűz Mária szeme!

A nővér intett, majd eltűnt a folyosó fordulójában.

A kórteremben egy kiságyon apró gyermektest feküdt. Mozdulatlan volt, csak halk, egyenletes szuszogása hallatszott.

Péter Éva Erika

[egyszer hűlő mezők]

egyszer hűlő mezők nyomán
átcsorog az éj
a méz-szín repedésekből
hazatalál a szív ében lepkéje
a horizont gyűrött vászna kisimul
levetjük kinyúlt árnyékok blúzait
elnyújtózunk a repceszínű álmokban
összeér arcunk és a mosolyok
ujjlenyomatát a csend kicseréli

[ha résnyire szűkül]

ha résnyire szűkül a reggel
és nem tudjuk hová gurult a végtelen
kell egy ablaknyi rácsodálkozás
a létezésre legyünk gyermekek
öntsünk bizalmat vissza
szemeinkből a felnőttekbe
kis tenyerekkel merjük partjaink
tágasabbra az égnél
hiszen elég a felhőtlenség látszata
elegendő hite a varázslatnak
van nap a nevetéseken
innen

Pohner Anikó

Remény

Madonna Hung up-jának ütemére táncol el a lezárt húsos pultig, aztán a türelmesen szottyadó zöldségek felé veszi az irányt. A hajcsavarós nő még mindig töprengő pózban az olasz és a magyar paradicsom közt. A műszaki részlegben a piszkosszőke hajú, szemüveges fazon tévéket nézeget, mint a héten minden nap, meg a múlt hónapban, egyszóval jó ideje. És most, most jön az a rész, mikor megérzi, hogy nézik, zavartan igazít a szemüvegén, és valami orbitális baromságot kérdez valami színfelbontásról, de ő úgy tesz, mintha nem hallaná, a zenére koncentrál, a mellét kihívóan előre nyomja, bele a pasas homályos képébe, és fensőbbesen tovasuhan.

Egy éles kanyar az akvárium felé, aztán vissza a keksz-, tea-, müzli-részlegben. Az órájára néz, hajnali fél kettő, már itt kéne, hogy legyenek.

A nő bő negyvenes, a gyerek tíz, talán tizenkét éves, de már magasabb, mint az anyja, szótlán, álmatag fiúcska. Csak a halak meg a mézes keksz érdekli. Plusz áhítattal nézi, ahogy ő görkorizik. Furcsa, de ők hiányoznak, ha kihagynak egy-két napot. Persze másképp, mint az a fiú, aki a cukorkás pultokat rendezgette. Hatalmas, simogató kezek. Magas, borostás, szigorú, szomorú. Nem történt köztük semmi, mégis feldobta az éjszakáit. Fáj, hogy nem látja többé, mint egy kirakós játék utolsó da-

rabkáinak elvesztése, semmi sem lesz már olyan, mint addig volt.

Telefon csörren. Ricsi. Sürgős intézkedést követel, a pénztárból kifogyott az apró. Ricsi rutinosan gyilkolássza a gurigákat. A répavörös hajú a lépcsőházból megerőltetett nyugalommal várakozik, és szinte könyörög a tekintetével, hogy nézzen a kosarába. Vásárolni jött, létfontosságú cuccok hiányoztak a kongó hűtőből. És ő egyáltalán nem menekül, a barátja ma éjjel sem akarta agyonverni! Határozottan nem!

Répavörös balra el. Ricsi a száját nyalogatva Évára sandít.

– Meddig akarod ezt csinálni?

– Mire gondolsz?

– Szerinted? Fecsérelni az időd ezekre a félnótásokra, erre a vacak melóra, ezen az ócska helyen! Már csak pár órád van, bébi, én ugyanis felmondok! Jár az óra, tiktak...

– Ricsikém, te minden nap fel akarsz mondani! Óóó, érzed ezt? Hárs. Milyen finom, mindig ebben az illatban szeretnék élni!

– Na mindegy, csak szóltam. Az én lelkiismeretem tiszta lesz, neked meg azzal a tudattal kell itt hagynod az árnyékvilágot, hogy kihagytad a kihagyhatatlan Ricsi bácsit!

– És ha lelépsz, mit csinálsz majd éjjelenként, holdkóroskám?!

A hálósobában kuporog, szorosán a füléhez szorítja a telefont, mintha ezzel megálljt tudna parancsolni a

másik oldalon egyre indulatosabb hangoknak.

– Itt most nem a pénzről van szó, te is jól tudod! Legalább havonta megnézhetnéd, akár elvihetnéd pár napra is! Apára is szüksége van, hiányzol neki! Engem már un, én vagyok az egyetlen társasága éjjel-nappal. Hogy ezt ő mondta-e? Hát persze, tudod, hogy végigbeszélgetjük az éjszakákat!

Letette. Szemét alak!

A másik szobából motoszkálás hallatszik. Hát persze, miért pont ezt az éjjelt hagyná ki. Szertartásos kopogás, három darab, és Gergő megjelenik az ajtóban, a kezében egy darab papír, nagy komolyan feléje nyújtja: HALAK. Hát persze.

– És ha már alszanak, drágám?

Fejrázás.

– Rendben, beismerem, ez csak egy szánalmas próbálkozás volt. Menj, öltözz, anya is igyekszik!

Végül is elég jól hozzáedződött már ezekhez az éjszakai túrákhoz. Mindent meg lehet szokni. Azt is, hogy nem alszik az ember meg azt is, hogy a gyereke nem szól hozzá egy szót sem, és nem engedi, hogy megérintsék. Autista. Mikor először szembesült a diagnózissal, azt hitte, rosszul hall. Vagy valami futurisztikus sci-fi kelles közepébe pottyant. Aztán következtek a tagadás, az elkeseredés, majd a belenyugvás fázisai, pontosan abban a sorrendben, ahogy a szakirodalom taglalja. Az „érintett” szülők lelki világa ugyanis ennyire egyszerűen tipikus és letérképezhető. És mennyire gyűlöli már ezt a kifejezést: „érintett szülő”. Az interneten újabb és

újabb terápiák, csodaszerek után kutakodva, orvosok, sarlatánok, no meg érintett szülők tengerén átvergődni nap mint nap – csodás gyógyulások, reménytelen esetek, bizakodás, mélybe zuhanás. De ő megfogadta: nem adja fel.

Úgy közlekednek a lépcsőházban, mint két titkos ügynök. Szó nélkül, egyenletes ritmusban, tántoríthatatlanul.

Az utcán azért már megszólalnak, pontosabban csak Anna beszél. Mindenről. Ami előtt elmennek, és ami arról az eszébe jut, csak beszél, csak beszél, a nap huszonnegy órájában, és szentül hiszi, hogy egy váratlan pillanatban Gergő hangját hallja majd. Ha ez megtörténik, és természetes, hogy megtörténik, majd úgy tesz, mintha semmi meglepő nem történt volna. Olyasmit válaszol majd neki, hogy: persze, sejtettem, hogy neked is ez a véleményed, vagy: azért gondolkozz, mielőtt megszólalsz, Gerikém!

– Drágám, telihold van, és érzed ezt az illatot? Varázslatos. Mit szólnál, ha inkább a parkban sétálnánk?

– Jó estét vagy reggelt, ahogy tetszik! Helló, Gergő! Hogy vagy? A halak már vártak! Ide tapasztottam a fülem az üveghez, és hallottam a suttogásukat: Gergő hol van, Gergő hol van?

Gergő örömeiben sikkant egyet, törökülésbe helyezkedik az akvárium előtt a földön, és áhítattal mered a föl-hizlalt tükörpontyokra.

- Hogy bírja?
- És ön?
- Én gyárilag nem bírok aludni, ezért csinálom pont ezt a melót. Azért nehéz lehet, így egyedül. Ne haragudjon, semmi közöm hozzá, csak...
- Nem haragszom. Tudja, hogy a fiú a pénztárból magát bámulja?
- Hát persze, elvégre ma van itt utoljára. Meglephetem a Gergőt valamivel? Ne menjenek sehova, míg vissza nem jövök. Remélem, örülni fog!
- És pár perc múlva Éva egy görkorcsolyával a karjában gördül vissza. Gergőhöz térdel. A fiú egy darabig elviseli, hogy egész közel hajolnak hozzá, aztán hirtelen felpattan.
- Hagyja, hagyja elrohanni, azt hiszem, a mai napra rendelt kalandoknak a végére értünk! Kedves ötlet volt, igazán köszönöm! Most a túlélőcsomag beszerzésére indult. Láta a halakat, talán indulhatunk is haza!
- Gergő tömött zsebekkel tér vissza. Háromfajta keksz és háromfajta csokoládé dagasztja a nadrágját. Ricsi már fejből üti az árakat a pénztárgépbe.
- Fizetés után kifelé indulnak, aztán Gergő az üvegfalhoz lép, és megbűvölve bámul kifelé.
- Nocsak, a fiatalúr észrevette az óriáskereket! – vi-gyorog Éva.
- Dehát már fél éve itt van ez a szánalmas kóceráj!
- Az lehet, Ricsikém, de egy hársillatú, teliholdas éjszakán olyasmit is észrevesz az ember, ami máskor észrevétlen marad.

Anna próbálja elvontatni a gyereket, de az rendíthetetlenül áll az üvegfalnál, akár a cövek.

Ricsi kiszáll a pénztárból, és tempós léptekkel a kijárat felé tart, elszántságát feltornyozott bevásárló kosarak tucatjai bánják. A jelenetre a hajcsavarós nő is keményebb iramot kezd diktálni, és fenyegetően megindul az üresen tátongó pénztár felé, aztán hirtelen irányt vált, balra kanyarodik, egyenesen a macskaalomrakás irányába.

Pár perc múlva Ricsi visszatér.

– Gyertek, kérem, jöjjenek ki!

Kipirult arccal próbálja Annát és a gyereket kifelé terelgetni, aztán egy határozott mozdulattal a karjába kapja a fiút.

– Éva, gyere te is! Ez az én búcsúajándékom!

Keresztülvágnak az üres parkolón. Az óriáskerék előtt Ricsi hőiesen szuszogva rakja le a sivalkodó gyereket. A monstrum mellett felállított bodegából izzadságszagú, atlétatrikós alak magyaráz:

– Ahogy megbeszéltük, öregem, öt perc, semmivel se több!

Éles kattanás hallatszik, Gergő a füléhez kap, csodálattának tárgya pedig fényárban úszik. Megindul az egyik kabin felé. Anna és Éva vele mennek.

Ricsi jókora pontnak tűnik még a kerék legtetetéről is.

– Még onnan letről is csak magát nézi.

– Persze, mondtam, ez az utolsó napja.

Anna a szentjánosbogárként fénylő kisvárost kémleli.

A magasból jól kivehető az utca, a tízemeletes ház, a lakás is, az, ahol éjszakánként csak ritkán alszanak a lakók, és mindig ég a hálósobai lámpa, még most is. Hát igen, a rohanás.

Éva Ricsit bámulja, olyan rácsodálkozóan, mintha először látná életében, igaz, ilyen szemszögből még soha nem tudta szemügyre venni.

Aztán a lágyan hullámzó éjszakába szinte észrevétlen természetességgel belesimul egy félig gyermeki, félig megélt bölcsességekkel teli ismeretlen hang:

– Jó. Jó így.

Anna egy könnycseppet morzsol el az arcán, és képtelen megszólalni.

Schmidt Gyöngyi

Vágyalom (rímes próza)

Ha kívánod, elkárhozom érted. Leszek a kedvedért eretnek, istentagadó. Kivetek magamból mindent, ami szép, mindent, ami jó.

Ha kívánod, leszálok a Pokol mélységes bugyrába, megkísértem az Ördögöt, táncre perdítem, és eljárrok vele a kedvedért egy tüzes fandangót.

Ha kívánod, magamra öltöm a koldus szegényes gúnyját. A küszöbödre térdeplek esengőn. Halkan megzörgetem az ablakod. Szólitgatlak, hívlak, jöjj, Georgina vár szerelmedre szomjazva, epedőn.

Ha kívánod, a vállamra terítem a mesebeli Krózus drágakövekkel ékesített palástját. Kincses kamrájának minden piculáját a lábad elé öntöm: táncolj, vigadj, mullass, kacagd ki az érted vergődőt.

Amikor e marginális gondolatsorra sem mozdulsz, ádáz dühvel megverem ajtódat. Ajkam káromlásra rándul. Átkozva szidalmazlak téged, az eget, a földet, a szűkmarkú, fukar Istent. Mindent!

Soha ne csapj be! Légy mindig elérhető, hithű valóság.
Ne üresen csillogó, csalfa ígéret. Olyan keveset kérek:
szeress, szeress, ó, nagyon szeress!

Szeress gyöngéden simogatva úgy, ahogy a szél hűsíti
lágyan lázasra gyúlt homlokom.

Szeress szomjúhozva, ahogy a Föld sóvárogja aszá-
lyos idők idején az enyhet adó nyári záport.

Szeress aggódva, féltve úgy, ahogy egy anya rejtegeti
testének mélyén imádott magzatát.

Szeress vadul birtokolva, ahogy a magából kivetkő-
zött orkán tépi, szaggatja a védtelen világot.

Úgy szeress, hogy némán fuldokolva sikoltsak utánad.
Ezerfokos lázban égj, mint jómagam.

Szeress majd engem akkor is, amikor átlépsz a túlsó
partra, ahol ismerősként találkozik minden idegen.
Neked ott is, a mindenén túl mindörökre: egyetlen le-
gyek.

De addig szeress engem itt e földön úgy, hogy jöttödre
megremegjek, felsírjak utánad, ahogy az őrjöngő vihar
karjában feljajdul, felzokog a tenger.

Soha ne légy a keresztem, soha el ne árulj! Szeress, akárha gyűlölve is! Szívedben éljek mélyen, fájdalmasan ugyanúgy, mint ahogy Jézus Krisztus szívébe hatolt könyörtelenül a gyilkos lándzsa...

Lázálom

Még mindig szeretlek,
pedig már nem táplál
se remény, se könny.
Józan eszem is tudja,
az út mindig előre fut,
csak az emlék marad
fájón, remegve vissza.

A gyarló ember
e szigorú törvény ellen
olykor lázadni próbál.
Ki-kitör szűk börtönéből,
ám falba ütközik
vacogva hátrál.
Dőre ábránd e végből
az Úristennel vitába szállni,
hát tovább botorkál
a kedve ellenére vájt úton.

Ám én nem tűröm
e szigorú parancsot.
Vágytól reszketve
az asztalra csapva sikoltom:
nem akarom, hogy elmenj,
nem akarom, hogy elhagyj!

De hiába kiáltozom utánad
lázban égve, együgyűn.
Kemény falként áll előttem
Isten kőbe vésett
szigorú parancsa,
kevés az erőm,
gyenge az öklöm,
hogy menedéket üssek rajta.

Rohanok hát utánad
könyörögve, esdekelve:
állj meg egy pillanatra.
EMLÉKEZZ!, ezen a szent helyen
találtunk egymásra.
Lángra gyúlva esküdöttünk,
soha senki mást,
mindig csak téged,
örökkön-örökké.
Ujjainkat eskünk
hú pecsétjeként
szorosán egymásba fonva.

Hiába menekülsz,
hiába vált füled süketé
jajszavamra.
Isten elől nem rejtőzhetsz el,
Ádámot is utolérte
vad haragja.

Bőrödön ott lángol
az árulkodó jel,
mint egy örökös stigma,
perzselő csókom
vérpiros rubintja.

Számunkra nincs a földön
menedékhely.
Isten téged pokolra küld,
engem pedig pellengérré.

Megtennétek-e még egyszer,
üvölt felénk a nép haragja.
Markukba éles köveket forgatva.

Akár százszor is, hörögjük
kicsordult vérünkben fuldokolva...

Szigetvári Zsófia Petra

Remény?

– Ne tedd le, ne tedd le! Itt dekkolok már vagy egy hete! Tudom, szólít a munka, de olyan rég voltunk együtt, az a nyomorult világháború várhat egy kicsit! Legalább légy őszinte, és mondd meg, hogy nem szeretsz! Ne tedd le, ne tedd le! Ma a kedvencedet fogom főzni, ragu lesz a vacsora.... Micsoda, hogy Leningrádban éjszakázol, Oroszországban! Uuttááálllaakkk!!!!!! Semmi pozitív érzélem sem szorult beléd! A szíved egy áthatolhatatlan jégtömb! Nyomd ki nyugodtan a telefont.... NE TEDD LE!!!!!!!!!!!! Nincs senki, akivel beszélgessek, csak te. Kérlek, miután végeztél, hívj vissza. IIMMÁÁDD-LLAAKK!!!

Sikerült újra hülyét csinálnom magamból a férjem előtt. Szerencsés az Atya, folyamatosan ad neki valamilyen elintéznivaló dolgot. Hol egy marathoni csata, hol egy vallásháború, azután szabadságharc negyvennyolcban, s most tessék, egy világháborút is a nyakába varrt. Bezzeg én! Itthon ülök, és unatkozom. Mindenkinek van valamilyen dolga, kivéve nekem, mert manapság kinek van szüksége Reményre? Hej, azok a régi szép, idők ...

– Édes, drága Jancsika csillagom, csak még egy sorocs-kát. Na?! Remény néni kedvéért. Nem, ez borzasztó! Legénytoll, hogy lehet ilyen szót kitalálni? A fiúnak toll van a hátán vagy az állán. Mi szegény Toldi; madár? Jaj, Madonnám, nem kell tudományos szöveg, gondold az

utókorra, egy kukkot sem fognak érteni abból, hogy legénytoll. Meg vagyok áldva ezekkel a sügér gyerekekkel. Dehogy, te egy született zseni vagy!

Arany Jani teljesen lefárasztott az örökös okoskodásával! De meglett a gyümölcse a kitartó munkámnak. Az ünnepelt költőnek nemcsak pénzt adattam, hanem egy ügyes, de annál irigyebb társat. Ez a férfi nem más, mint Petőfi Sándor. Így aztán őt is kezelésbe kellett vennem.

– Sanyika, ha azt akarod, hogy elismerjenek, ahhoz vérrel írd minden versed sorát! Gyerünk, eddig csak a költemény címét firkantottad le. Nemzeti dal. Igen, ötletes, csak kezd már el! Elég a kifogásból! Jó költő vagy, szép gondolatokat vetsz papírra, nem, te is legalább olyan tehetséges vagy, mint Arany. Persze, csak körmölg már valami!

Húú, ezt a fafejet! Azonban a Nemzeti dalt még 200 év múlva is ismerni fogják, és március 15-én kivétel nélkül Magyarországon mindenhol elszavalják.

Ring.. ring... ring...ring..... Ne már, most jött volna a legkedvesebb emlékem, amikor.... Jól van, megyek már! Halló, tessék, hogy szedjem a sátorfámat, és nyaraljak Berlinben?! Ez felér egy öngyilkos küldetéssel..... de ott vér van, és..és...és sikolyok, HÁBORÚBA NEM MEGYEK!!! Az ki van zárva, kedves Gábrriel, semmi pénzért sem utazom el Németországba.

Áááááá, mi ez?! Egy bomba? Nem, egy fej! Segítség!!!!
Bátorság, Remény! Nincs itt semmi baj.... Már hogyan lenne baj, amikor a szemem láttára mészárolnak le több ezer embert! Hol van már az a bunker? Ott, a lejáró, én oda le nem megyek! De ha lemerészkedem, és ráveszem Hitlert, hogy nyírja ki magát, akkor vége lesz a háborúnak, és hazajöhet az én Kaszim..... Előre!!! Juj, de sötét van. Melyik lehet az a gyilkos? Fogadjunk, az, amelyik a terem közepén fészülködik.

– Állni jól séróm? Ha nem, lepuffantanyi én mindenkit! Én tiltakozni, egy ilyen naty hadvezér nem végezheti így! Nicht, nicht, nicht! Égiek nem lenni velem barátságban.....Nézni oda, milyen szép bajuszt növesztetni én! – ez lenne az a híres, szörnyű hadvezér?! Röhög-nöm kell, ez még a légynek sem tudna ártani, mert bepiszkolná patyolattiszta kacsóit! A katonáknak biztos elégük van belőle. Szóval, lássunk munkához.

– Hitler, az óráid meg vannak számlálva! – suttogtam elgyötörten a fülébe.

– Ezt mondani te két órával ezelőtt is – reszelte tovább a körmét az elnök.

– De minek tovább élned, hiszen itt vagy bezárva, nem tudsz csinálni semmit – bizonygattam.

– Ha van gyönyörű haj, én élni boldogan – jelentette ki. Úgy látszik, durvább eszközökhöz kell folyamodnom.

– NICHT, NICHT!!!!!! Ez lehetetlen! – üvöltötte csapzott fejét fogva, majd egy váratlan mozdulattal előkapta revolverét, és....lelőtte magát.

– A hiúság átka – suttogtam. Majd sarkon fordultam, és kirohantam a szobából. Na jó, egy kicsit átírtam a történelmet, de ez igazán semmiség, a fő, hogy vége ennek a nyavalyás háborúnak, s együtt lehetek párommal! Végre.

Halkan kinyitottam lakásom ajtaját, pedig úgy emlékszem, becsuktam. Ledobtam a táskámat, s mentem a konyhába, hogy harapjak valamit. Legnagyobb meglepetésemre egy arany barnára sült csirke várt az asztalon. Rosszat sejtve rohantam a medencéhez, azonban már csak egy levelet találtam a fán:

„Bocsánat, drága szívem, de sajnos el kell mennem. Az Úristen hív. Szállok, mint a nyíl. Mentőakciót vezetek, Szerencsepatkót keresek! ImÁdlak És szeretlek: A Te Kaszid...

Az utolsó sorokat már nem olvastam el, mert mint egy zsák, eldőlttem... Csinálnom kell nekem is valamit! Megvan, nézz oda, szegényke, na, majd én kezelésbe veszem.

– Feladom, feladom! – üvöltötte Remény. – Ez a kisfiú soha nem fog megtanulni focizni. Reménytelen eset, nincs az az Isten, aki megtanítaná, hogyan vezesse a labdát. Tessék, most meg itt itatja az egereket, mert egy percre magára hagytam. Ne sírj, kis Puskás, az a ronda labda túl nagyra pattan. Próbáld újra! NEM, NEM!! Feladom, feladom!

Na, jó, ez a kis fickó tényleg nehéz eset volt, de mi lett belőle?!

.... és Puskás vezeti a labdát, elfektet egy angol védőt. Viszi, viszi... Gyerünk, Puskás, meg ne állj, végííííí...éééésss bebombázza a jobb felsőbe!!! Góóóóóóóó!!!!!! És a vége: 6:3. Győzött a magyar Arany-csapat!

Mindez kinek köszönhető? Természetesen nekem, ha én nem bátorítom kiskorában, akkor nem lett volna belőle más, csak Aranykefés WC-tisztító. Erről ennyit.

Szücs Boglárka

Lány köpenyben

Láttam egy lányt alkonyatkor.
Fekete volt köpenye.
Kezét-lábát, egész testét
Köpeny mögé rejtette.

Ki sem látszott más alóla,
Csak barna tekintete,
S akárki látta szép szemét,
Rögtön megbízott benne.

Csalfaság járta viszont át,
Egész teste rohadt volt,
S bárki, ki megbízott benne,
Láthatta, hogy belül holt.

Ravasz módon megkínozta
Ezen jó embereket,
S nem is hagyott mást belőlük,
Csak megcsonkult lelküket.

S mivel ez a lány úgy hitte,
Hogy egyedül van pusztán,
Köpenyt levéve rájöttem,
Hogy a Remény volt csupán.

Pontok

A férfi néma szemmel egyre bámul,
Nézi a kezében levő pontokat.
A sok bíbor pont a kezébe zárul,
Minden pont a kezében egy gondolat.

Felmereng előtte az apja képe,
Ahogy erős szigorral őt neveli.
Majd visszagondol az anyai évre,
Ahogy nem tud a fiúra figyelni.

Bevillan egyszerre sok hűtlen lélek,
Melyekkel nem tudott immár mit tenni.
Beugranak képek, ódon emlékek.

De némelyik vidám, nem, mint a többi,
S mosolyra fakad egy szomorú élet,
Talán akár mégis képes szeretni.

Tarnócziné Barabás Irén

Remény

Rád gondolok minden reggel,
Ha álmosan ébredek fel,
Rád gondolok csukott szemmel,
Izzó és mély szerelemmel,
Rád gondolok, ha jó az est,
Ha az élet már csak kereszt.
Rád gondolok, másra nézek,
Rabul ejt a szép ígéret,
Rád gondolok, nyújtsd a kezed,
Kezed kezembe helyezed,
Rád gondolok, itt vagy nálam,
Mikor a szél érint lágyan,
Rád gondolok, beszélj hozzám,
Simítsd végig vágyódó szám,
Rád gondolok, maradj velem,
Itt a lelkem tenyeremen,
Rád gondolok, mindig csak rád,
Erősen köt múltam hozzád.
Rád gondolok, vagy csak hiszem?
Virágcsokrom neked viszem!
Rád gondolok, hullik könnyem,
S csokrom sírodra helyezem.
Rád gondolok, sírástól roskad vállam,
S remélem egyszer...majd...talán...?
Másban még megtalállak.

Temesi Éva

Segíts!

Ments, segíts meg valakit,
ha még lehet, s mindegy, kit.
Embert, kit hite hagyott,
kinek szíve megfagyott
kővé az évek során.
Megtapasztalta korán
gyermeke is, hogy nincs kincs,
jóhoz nem vezet kilincs.
Bezárkózott, zord, konok
agyában csak a gondok
gyűlnek, mik felemésztik.
Mért lett így, nem emlékszik.
Mert dolgozott, vége lett,
így élni meg nem lehet.
De ha a sors kegyetlen,
akkor sem reménytelen.
Mentsd meg őt hát, míg lehet!
Mentsd hát meg őt, mert lehet,
visszaadja majd csendben,
százszor és észrevétlen,
ha neked lesz szükséged erre,
lesz ő biztos menedéked.
Ha most jól szólsz szívéhez,
megmented mindenképpen.

Járd vele kétség útját,
merd ki iszapos kútját
a beletörődésnek,
a reménytelenségnek!
Segíts neki jól, szívből!
Adj neki eleget vízből,
kenyérből és jókedvből,
akkor leszel emberből!

2.

Lassul szívem
Lassul szívem, fárad már,
nem tudom, meddig a határ.
Meddig bírja, meddig ver,
életem meddig mehet el.

Ó, én nagyon akarnám,
látni nagynak két unokám!
Tudni, hogy szépen élnek,
azt remélem, ezt megérem.

Csak egy szikrányi kis reményért

Hajónk most zátonyra futott,
a sötét tenger oly falánk,
és mécsünkben nem ég a láng –
nézzük, talán az fény amott?

De minden fény csalóka fény,
biztonság, korlát nem terem,
Végtelen, hideg tengeren
sötét van, éjjel, nincs remény.

Hullámverésben, fázva, félve
a rádiókat hallgatjuk mind,
vihár tombol a tengeren kint,
lyukas sajkánk süllyed az éjbe.

Hajónkat vad vihar verte szét,
s megtettük, ami tőlünk tellett,
rémült szívünk most némán reszket
csak egy szikrányi kis reményért.

Urbánné S. Ibolya

Őrizz magadban

Őrizz magadban mindörökké
mint letűnt korok meséjét
a földbe vájt nyomok

Hordozz magadban
mint bűn a bűnhődést
betegség a lázat
álom a valótlan­ságot
gondolataidban
imáidban
egyetlen legyek.

Ne dobj ki magadból
ha elidegenít az unalom
a megszokás
a kényszer
ne kerülgesd
ne szégyelld

Ne törődj azzal
hogy minden vágyam álmom
testemnek lelkemnek
fontossága te vagy
szánalomból ne szeress
így nem kell hogy maradj

Ne kössön hozzám törvény
szigorú parancs
menj ha menni akarsz

Ám ha szeretsz
kövess mindenhová
pokolba mennybe
és ez így már parancs
íratlanul mindörökre.

Esti fohász

Ó, Teremtőm, kegyes Uram!
Hozzád kiált minden szavam.
Unokámért imádkozom,
fohászomat érte mondom
forró szívvel, minden este
elrebegem, elsuttogom.

Ó, Teremtőm, kegyes Uram!
Szeresd őt, ha kérhetlek rá,
mindenkinél kissé jobban.
Égiszed alá menekítsd,
ha tüzes kedve lángra lobban.

Ó, Teremtőm, kegyes Uram!
Kísérd sorsát figyelemmel.
Védd meg minden balcsapástól,
menekítsd meg tiszta lelkét
a gonosztól, az álnokságtól.

Ó, Teremtőm, kegyes Uram!
Könnyű álmot küldj szemére
minden éjjel, reggelente
mosolyt fakassz édes ajkán,
simogasd meg szeretettel
drága arcát.

Ó, Teremtőm, kegyes Uram!
Teríts mindig asztalára
tele tányért, fehér cipót,
mézes nektárt, jó hűvöset,
szomját oltó poharába.

Ó, Teremtőm, kegyes Uram!
Ne kísértsd meg soha-soha!
Ne küldj reá gonosz rontást,
élte napján, élte delén
boldogságot sugározz rá!

Ó, Teremtőm, kegyes Uram!
Ha kérhetlek rá, unokámra
nagyon vigyázz. Őrizd álmát
minden éjjel, napközben is
fényt sugározz szép fejére.

Ámen.

Varga Alexandra

Öt hónap

Ekkor értette meg.

Azt mondják, térben és időben el kell távolodni a problémától annak reális megértéséhez és kezeléséhez. Hát ő ebben a pillanatban úgy érezte, mintha az űrben egy vattahajóban lebegne a sötétben, oxigén-utánpótlás nélkül. A tagjai sajogtak, amikor csak mozgatni próbálta őket, miközben alig érzékelte az idő múlását. A semmi volt, és a semmi nem múlik el.

Azt mondják, megérezni a halál közeledtét. Így érezte abban a pillanatban, amikor megpattant benne valami. Valóban, mintha elvágták volna; volt, majd a semmi maradt, kimondott szavak, olvasható metakommunikáció nélkül. Egyszer csak ott volt, hogy elmúljon, mint minden más.

Azt hitte, téved. Az első hónapban, mikor a folyosón szembejött baráti társasággal körbevéve, hirtelen rá mosolygott, de csak véletlenül találkozott a tekintetük, legalábbis ezzel nyugtatta az esze, miközben a szíve majd megszakadt, hogy a vére száguldását ritmusban tartsa. Aztán jöttek a randik, hosszú beszélgetések a Dunaparton és eldugott kis kávézók meghitt sarkában. Már amikor sikerült összehozniuk a találkozót.

Miután a legutóbbi üzenet miatt út közben fordult vissza, a négyes metróra várt oly szürke, minimalista környezetben, ami egy dizájnosabb klipbe is beillett volna. Semmi kirívó sem vonta el a figyelmét, lelki szeme átvette az uralmat a teste fölött, és mintha tableten lapozta volna a képeket könnyed simítással, úgy látta maga előtt az elmúlt hónapok történéseit.

Találkozások után napokig tartó várakozások váltották egymást. Zöld kanapén gubbasztás, örömteli mosoly a metrón kapaszkodva egyetlen üzenet után, majd csalódott, magányos séta éjjel a városban, mikor egyik lámpa sárga fényköréből lépett át a másikba, egyik fénytisztásról a másikra, ami azt a csalóka érzetet keltette, mintha változna bármi is, pedig ugyanazon az úton járt mindvégig.

Aztán az általa küldött üzeneteket pörgette át maga előtt:

„Találkozzunk.” / „Mégsem érek rá, így jött ki.”

„Ma csinos voltál.”

„Sétáljunk.” / „Elaludtam, majd máskor.”

Jó volt ma látni.”

Majd két hét szünet, ami alatt a percek heteknek tűntek, ő pedig csak őrlődött, és türelmetlenül nézegette telefonja kijelzőjét, miközben még ebédhez és megbeszélésekre is magával vitte a mobilt, amit korábban sosem tett volna. De eddig egyetlen szó mindig elég volt ahhoz, hogy elfeledje ezeket a hosszú napokat.

„Elintézem.” / „Nem sikerült, így alakult.”

„„Találkozzunk.” / „Szép nap volt.”

„Találkoztam valakivel.”

Ez után újabb négy hét szünet, zsibbasztó várakozás abban az állapotban, melyben a külvilágnak és hagyományos értelemben vett időnek csekély a jelentősége. Hibernáció, melyet csak újabb üzenet oldhat fel:

„Mégsem ő az igazi, ebédeljünk.”

„Most nincs kedvem találkozni.”

„Vacsorázzunk.” / „Elhúzódott a munka, majd máskor.”

Végül a legutolsó üzenet, fél órával ez előtről:

„Közbejött valami, bocsi.”

Kívülről látta magát. Sokáig válogatta, hogy mit vegyen fel, a piros blúzt zöld szoknyával, de az vajon nem hivalkodó-e túlságosan? Végül egy egyszerű indigókék térdig érő ruha mellett döntött, hogy tetsszen, hogy egy új oldalát mutassa meg magából. Új lakkot is vett. Meg hajcsatot, fecskéset, mert az hasonlít a fecsegő posztához, ha már ő annyira szereti az Éhezők viadalát. Hiába. Bármit tesz is, képtelen lesz elnyerni a figyelmét.

Kinyitotta a lakásajtót, miközben érezte, hogy már soha semmi sem lesz a régi. Bent lerúgta a cipőjét, és végigheveredett a padlízsnálira franciaágyon. Sírn akart, de nem voltak könnyei sem, ezért száraz szemmel, pislogás nélkül bámulta a fehér mennyezetet.

Rezgett a mobilja, ő hívta.

– Szia, mégis van időm, ráérsz most? Valamit meg szeretnék beszélni.

Természetes volt a hangja, bársonyos és magától értetődő. A világ legtermészetesebb dolga, hogyha ő telefonál, akkor bárki ráér. Bár végül is valóban nem volt egyéb dolga, úgyis elkészült már másfél órával ezelőtt. Ráadásul ő eddig sosem mondta, hogy valamiről beszélni szeretne, csak úgy találkoztak.

– Persze, fél óra múlva ott tudok lenni – azzal bontotta a vonalat. Az űrbe oxigén szivárgott be, a vattahajó pihepuhának érződött, és a nap is jóleső melegséggel fonta újra körbe.

Ekkor értette meg.

Wégner-Cseke Edina

Az első játék

A fehér paripa felnéz. Körülötte félhomály és csend. Hideg van. Az a fajta hideg, mely a csontot simítja. Fázik, és egyedül érzi magát. Nem tudja, hol lehet. Próbálja felidézni a pillanatot, amikor elhagyta a zöldellő rétet, a meleg napsugarakat és a kellemes szellőt. A szél. Vágtatni és érezni, ahogy bekebelez, együtt repülni vele. De most a fűvet, fákat táncoltató szélnek nyoma sincs. Eltűnt az egyetlen, aki az elcsent virágszirmot lassú keringőre hívja. Körülnéz, a szürkesség nem engedi a távoli pillantásokat, egy-két méter, csupán annyit láthat. Egy régi várra hasonlító épület mellett áll. Még sosem látta azelőtt. Fejét a másik oldalra fordítva megpillant egy tisztet, ki mozdulatlanul tekint előre. Komolysága már-már ijesztő. Ki ő és mi történik? Hirtelen kivilágosodik, mintha a nap egy meleg nyári reggelen elfelejtette volna leküldeni sugarait, de aztán egy csapásra jóvátenné hibáját. A távolból hangok érkeznek, és velük együtt a félelem hangjai, majd recscsenés, ropogás és testet átölelő meleg. Félelme ellenére a paripa lehunyja szemét, és hagyja, hogy az idegen helyről áradó melegség felmelegítse átfázott testét. Az ismeretlen hely szürke sziluettjét színes belsővel tölti meg a fényesség.

Újra körülnéz, de rá kell döbbsennie, lehet jobb a sötét bizonytalanság a világos valóságnál. Egy egész had-

sereg veszi körül, melynek most a tagja, és szemben az ellenség már támadásra készül. Háború van? Tán harcra kényszerítik? Csend és félelem. Az az ijesztő félelem, mely pillanatok alatt lebénítja a testet, elragadja belőle a lelket s vele minden más érzelmet. A fehér paripa üres teste nem mozdul. Szemben a távolban megpillant egy másik lovat. A fajtársa. Egy fekete ló, ki meredten néz maga elé, nem törődve vele. Várja gazdája parancsát, hogy támadásra utasítsa. Olyannyira elszánt, oly erős, nem létezik lelkének háborgó zaklatója. Vagy csak titkolja! Lehetséges, hogy őt is kényszerítik? Miért kell egymással küzdeniük? Lehetnének társak, barátok, együtt a szélben. Mindez biztosan csak álom. Remélni kell az álmot. Nem lehet valóság, ami nem történhet meg. Hiszen még sosem harcolt, háborúba nem küldték. A fehér paripa seregéből egy valaki előre lép, minden szem rászégeződik. Az ellenfél vár. Eltelik egy perc, majd még egy. Lassan ugyan, de megkezdődik az ütközet. Odabent legbelül talán mindenki menekülne, a másik irányt választaná.

Az idő múlik. Mindenki harcol, eltekintve a háború egyetlen tagjától. A fehér paripa a helyén marad, nem mozdul. Megfontoltan, ám nagy erővel tör előre a két sereg. A paripa társai sorra lesznek e harc áldozatai. A mellette álló tiszt sem volt többé. Eltűnt. A hulló könnycseppeken át is tisztán rajzolódnak ki az ismeretlen épület romjai. Ahogy a pillanatok percekké, majd órákká válnak, a támadó seregben is sokan válnak áldozattá. Barátja lehetett volna a fekete paripa, de már csak a gon-

dolatok tehetik azzá. Végül Ő is összeszedi magát, erőt merít az elesettek iránt érzett fájdmából, s próbál elindulni, nem sikerül. Elhatározta magát, de miért nem tud megmozdulni? Ekkor valami idegen erő, valami ismeretlen érzés, mintha kezét nyújtaná felé, hogy bátorsággal ajándékozza, megsegíti, így előre lép. Ugyancsak egy lépést, de egy legnehezebb lépést, ami az utolsó is egyben. A pillanatok nem lesznek perceké, oly gyorsasággal támad rá az ellenség parancsnoka, végső csapást mérve rá. A fehér paripa testét és lelkét hosszú útra ragadja magával az elmúlás.

Eljött a másnap. A fehér paripa felnyitja szemét, újra az ismeretlen épület mellett találja magát. Élek? Igen, élek! Hogy lehet? A tiszt is újra itt van. Nem esett el? Hát tényleg álom volt mindez? De miért vagyok itt, és hol vagyok? Egyetlen reménye, hogy életének még lehet értelme, és sorsában nem a vég győzedelmeskedik, hanem az élet. Hisz a vég, csupán valaminek a vége, nem oly fontos, mint az, amit befejez. Hideg van, de a kandallóban újra fellobbanó tűz meleg lángokkal simogat.

A fehér paripa életének igenis van értelme. Ugyan soha nem repíti magával a szél, hosszú fehér haját nem fésüli. Patái dobogása nem renget földet, világnak szóló nyerítése nem kürtöl szabad életet. Még nem érti a történeteket, de idővel mindenre fény derül, s akkor ez a fény lesz az egyetlen, mi megvilágítja létezésének homályos alapkövét. Amikor nap mint nap ott ébred, ott, azon a helyen, a fekete-fehér sakktáblán.

TARTALOM

Előszó (Daróci Lajosné)	3
Díjazott pályaművek:	
Kovács F. István: Fercsike	9
Börcsök Zsófia: Remény	19
Novákovicsné Tóth Ica: Béla álma.....	25
Vass Antónia: Részletek egy képzelt naplóból	31
Habos László: A remény színei.....	38
Szabó Aida (Jampa drolma): Lélek illata	43
Ludwig Géza: Százarcú remény	45
Zentai Eta: Remény	48
Szigetvári Zsófia Petra: Remény	51
Barna Júlia: A remény megszületett... ..	53
Őri Eszter: Mozaikok	56
Pálfi Nándor: Csak a reményt hagyd meg!	61
Sebestyén Jáger Orsolya: Újra Prágában.....	64
További kiemelt pályaművek:	
Arthur B. Dumpling: Vers és velő	67
Bozó Patrik: I., Tudatomban olykor	69
Czető László: Boldogság, Remény	72
Dylan D. Tides: Különbségek, Leány - anya.....	74
Foltányi Emese: A festővásznon	76
Horvát Gábor: A zsoldáros apa... ..	79
Kósa Márta: Fél évszázad	91
Kreisher Nelly: A negyedik éjjel.....	101
Májfer József: A remény hajnala	103

Máté Miklós: Tű a kazalban	106
Mészáros Ildikó: Remény	107
Metzger Soma: Örök reménykedés.....	113
Molnárné Boda Mária: Virtuálremény... ..	115
Palkó Tünde: Új idő	120
Pergel Antal: Szuszogó	125
Péter Éva Erika: Egyszer..., Ha résnyire.....	130
Pohner Anikó: Remény.....	131
Schmidt Gyöngyi: Vágyálom	138
Szigetvári Zsófia Petra: Remény?	143
Szücs Boglárka: Lány köpenyben	148
Tarnócziné Barabás Irén: Remény	150
Temesi Éva: Segíts!	151
Urbán S. Ibolya: Őrizz magadban.....	154
Varga Alexandra: Öt hónap.....	157
Wégnér-Cseke Edina: Az első játék.....	161

Képzőművész-alkotások:

Benkóczy Péter: Erdélyi hangulat	18
Fekete Ignácné: Mezei csokor.....	24
Kovácsné Holló Piroska: Gemenc	30
Kávránné Sz. Ilona: Természet temploma	37
Domonkos Béla: Nagy László	42
Wegenast Róbert: Vázlatrajz.....	44
Mosonyi Kiss Gusztáv: Tollrajz.....	47
Szekér Gizi: Tintatartó	50

Szöveggondozás - lektorálás:
Daróci Lajosné

Hátlapon:
Májér József verséből

ISSN: 2063-7039

Nyomda: Progresso Print Kft.